

Arap birliği!

Türkiye Vakıflar Bankası

Sermayesi: 50.000.000 T.L.

Her Türlü Bankacılık Muameleleri,
Dünyanın her yerinde muhabirler.

Küçük Cari Hesap Sahiplerine :

1 — Ömür Boyunca Aylık Gelir

% 4½ Faiz 15 sene vade ile

2 — Mesken Kredisi

ve

Çeşitli

3 — Para İkramiyeleri

Gişelerimizden İzahat isteyiniz.

Her 100 liraya bir kura numarası

Taşradan gönderilen paraların havale ücretini

Bankamız öder.

ANKARA — İSTANBUL — İZMİR

1955 İKRAMİYELERİ

EV
PARA
İRATLI APARTMAN

YARIM MİLYON LİRA

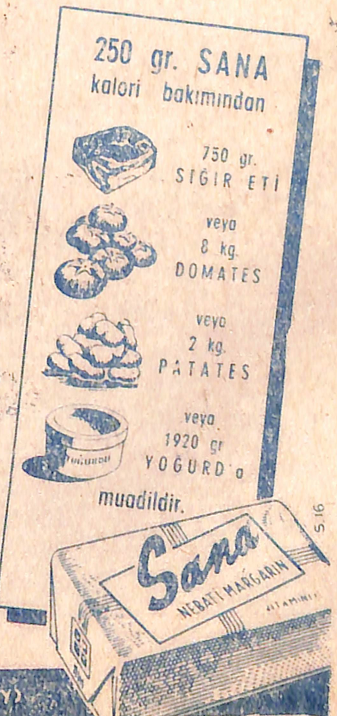
AKBANK

HER 150 LİRAYA BİR KUR'A NUMARASI

Hevesle çalışıyor!..

...çünkü, sabahleyin, işine gitmeden evvel kuvvetli kahvaltı ediyor: çayla beraber bol SANA sürülmüş birkaç dilim ekmek yiyor. Bütün gün, durmadan sarfettiği enerjiyi telâfi etmesi için, sıhhî, kalorisi ve A, D vitamini bol bir gıda alması lâzımdır.
Lezzetli, sâf, hazmı kolay, enerji kaynağı SANA ile, daima, hevesle ve verimli bir tarzda çalışabilir.
Siz de, onun gibi, sabah, akşam kahvaltılarında bol SANA sürülmüş birkaç dilim ekmek yiyiniz.

Sana
Kahvaltılık margarin.
250 gramı 95 krş.tur

UNILEVER - İŞ TÜRK LTD. ŞTİ. (BAKIRKÖY)

SAYI : 160 S.: 6 - 7 NİSAN 1955 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ, MİZAHİ GAZETE ★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

SULULUKLAR!

OKUDUNUZ mu rezaleti?. Boyuna bosuna güvenen zıppırın biri Prenses Margarit'e bir mektup yazmış, daha doğrusu bir nâme uçurmuş. Meziyetlerini sayıp döküyor: Tahsilim şu, mesleğim bu cinsinden zekâya, kültüre dayanan kıymetler değil.. Boyum, 1,78, kilom 69, kaşım kara, gözüm elâ, hani bir görsen, iki çift lâf etsen ağzının suyu akar cinsinden, gülmeli mi, ağlamalı mı, utanmalı mı? İnsana ne yapacağını şaşırtan, sulu, cıvık sözler... İnsan bu terbiye ile İngiliz hanedanından bir genç kıza kocalık değil, piyasanın kaşarlanmış dullarına jigololuk bile teklif edemez!

Bu rezaletten bir kaç gün evvel, bir hafiflik, bir şımarıklık, bir sululuk daha oldu: Galiba Ankarada, galiba bir öğrenci grupu, galiba kendi birliklerine ait bir seçim sandığına Lollobrigida adına oy atılar!.

Bir şaka mı? Hayır, yüksek tahsil gencine yakışır bir şaka değil... Bu türlü olaylar, Sahne Sanatkârları Sendikasında, yahut Devlet Konservatuarında olsa, belki meslek lâtifesi der, gülüp geçerdik. Ama, toprak çocuklarından beklediğimiz mahsul bu değildir!

Bitmediii... Bundan öncesi de var: 1954 seçimlerinde bir sandıktan çıkan aşk mektubunu unuttunuz mu? Mebus seçmek için girdiği hücrede kendisine sevgili seçen vatandaşın aklı da dahil olmak üzere bir çok şeylerinden şüphe edilir ama, bilmem ki, en evvel nesinden şüphe etmeli?...

Hasılı efendim, şu terbiyeli, şu olgun, şu efendi hemcinslerimize bir hal oldu, bir hal ki, ancak kendi üslûpları, kendi ağızlariyle tarif edebilirim: Su koyvermeğe başladılar!

Allah korusun, biraz daha devam ederse, güzel, iyi, kibar nemiz var, nemiz yoksa, hepsini, bu sosyal sululuğun selleri alıp götürecek!

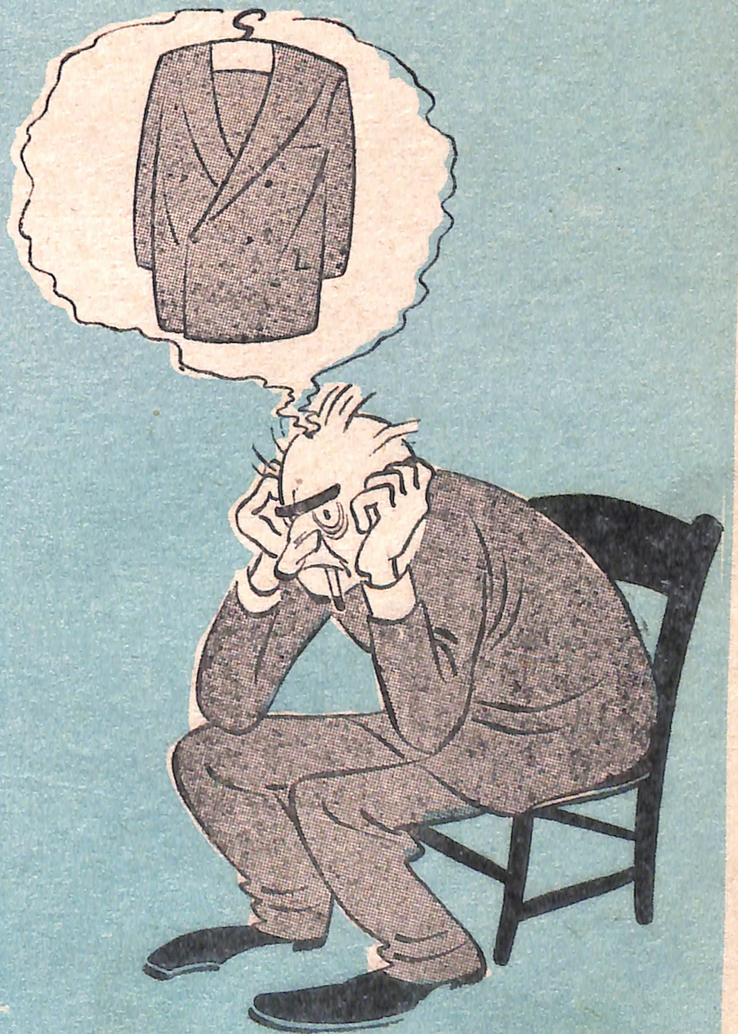
YUSUF ZİYA ORTAÇ

DÜNKÜ HAYAL

— Ah, yetmiş liram olsa da iki katlı bir ev yaptırsam!..

BUGÜNKÜ HAYAL

— Ah, yedi yüz liram olsa da bir kat elbise yaptırsam!..

M AARİF Vekili Celâl Yardımcı ile Hariciye Vekili Fuat Köprülü aynı trenle İstanbula geldiler. Celâl Yardımcı, doğruca liselerden birini teftişe gidecekti. Fuad Köprülü, eski hocalık günlerini hatırladı. Celâl Yardımcı ile birlikte, mekteplerin bugünkü durumunu görmek arzusunu duydu. İki Bakan, İstanbul liselerinden birine gittiler. Daha müdürü bile görmeden rastgele bir sınıfa girdiler. Celâl Yardımcı öğretmene sordu:

— Ne yapıyorsunuz?

— Çocukları derse kaldırıyorum efendim.

— Pekâlâ... Devam edin...

Edebiyat öğretmeni, dağınık saçları gözünün üstüne düşmüş bir öğrenciye:

— Oku!

Dedi.

Bundan sonra sınıfta şu konuşmalar geçti:

Öğrenci (kitaptan okur): Mesâ_yi melâl...

Celâl Yardımcı — Dur! mânası nedir?

Öğrenci — ......!

Celâl Yardımcı — Yanlış okuyorsun...

Öğrenci — Kitapta «mesâ_yi melâl» efendim.

C. Yardımcı — Yanlış... mürettip hatası var demek ki...

Her halde doğrusu «mesaha_i melâl» olacak... Anlat bakalım, melâlin mesahasını nasıl ölçersin?

Öğrenci — ......!

C. Yardımcı (Öğretmene) — Anlatmadınız mı?

Öğretmen (mahcup) — Efendim, zannederim, doğrusu «mesane_i melâl» olacak.

F. Köprülü — Olmaz!.. Bu lâf şiiriyeti ihlâl eder. «Mesafe_i melâl» daha şairane!..

Mesa-yi Melâl

Yazan: Melâli

C. Yardımcı — Oku yavrum.

Öğrenci (okur).

Akşam... esvata zill-ı iphamın
Karışır musiki_i şep_rengi;

F. Köprülü — Ne berbat şiir..

Öğrenci:

Solar eb'ad içinde âlâmın
Mâtemî erganun-u âhengi...
Akşam...

C. Yardımcı — Dur, dur bakalım... Bunların mânası ne?

Öğrenci — Efendim, mesaha_i melâl demek, yâni melâlin mesahası demek... (itiraz edilmediğini görünce rahatlar) yâni melâlin yüz ölçümü...

C. Yardımcı — Melâl ne demek?

Öğrenci (biraz duraladıktan sonra) — Melâl... malın çoğulu, mallar demek..

C. Yardımcı — Aferin!..

F. Köprülü — Sana da aferin Celâl!..

Öğrenci — «Akşam... esvata zıll_ı iphamın»

Akşam akşam demek... «esvata zıll-ı iphamın» yâni esvata demek... Burda da mürettip hatası var. Esvata değil esvaba olacak...

(İki bakanın yüzlerinde memnunsuzluk çizgisi görmeyince daha rahat devam eder.) Zıll-ı ipham demek... şey... yanlış basılsın... Zil değil, zil olacak.

Ipham da Ibraam, yani İbrahim olacak...

Zıll-ı ipham, yâni «zili İbraam...» Terkip efendim, yâni İbrahimin zili...

C. Yardımcı (F. Köprülüye) — İyi söktü...

F. Köprülü — Fakat şiir çok kötü...

Öğrenci:

«Karışır musiki_i şep-rengi» efendim,

Şep_rengi de yanlış... Doğrusu şap rengi olacak...

Bu mısra, «musikinin şap rengi karışır» demek.

F. Köprülü — Saçma!..

Öğrenci — «Solar eb'at içinde âlâmın» eb'ad demek... Bunun berbat olması lâzım... Alâmın... (bir şey uyduramadığı için biraz düşündükten sonra) Alâmın... malûm, alâmın demek... (okumağa devam eder).

«Akşam... azlâl_i müphem şâmın»

Azlâl demek, yâni az, pek az lâl demek, şam da Şam şehri...

«Dökülürken bütün vüreykaları..»

F. Köprülü — Ne zevksiz bir şiir... Böyle şey de edebiyat kitaplarına alınır mı?

Öğrenci — Vüreykaları demek efendim, burada şair, bir teşbih ile şairane bir tasvir yapmış. Vüreyk vüreyk diye bağıran kurbağa seslerini taklit etmiş...

F. Köprülü — Ne âhenksizlik!.

C. Yardımcı — Aferin oğlum. Şimdi hepsini birden, ama, doğrusunu oku.

Öğrenci (kendi uydurduğu gibi okur):

MALLARIN MESAHASI

Akşam... esvaba zili İbrahimin
Karışır müziği şap rengi
Solar berbat içinde alâm
Matemi erguvan ahengi...
Akşam... azıcık lâl, müphem Şam şehrinin
Dökülürken kurbağa vakvakaları
Hasta, nârin, güzel bir ince kadın,
Gezer sâkin patikaları.

F. Köprülü — Çok kötü bir şiir...

C. Yardımcı — Aferin oğlum. (öğretmene, öğrencilerinizi çok iyi yetiştirmişsiniz. Sizi tebrik ederim.

F. Köprülü — Kim yazmış bu şiiri?

Öğrenci (Şiirin altındaki imzayı okur):

Köprülüzâde Mehmed Fuad...

F. Köprülü (göğsünü şişirerek) — Gençliğimde de iyi seyler yazarmışım... Ne şi'ir!.. Ahengi güzel mânası derin, tasvirler hoş! Yaman şairmişim vesselâm!..

SOPA

Mürşide Parlar, gecenin bir vaktinde, üst kata çıkarak Ayten Gürler'in kapısını çaldı:

— Şekerim, dedi, sizdeki büyük süpürge sopasını biraz verir misin?

Ayten Gürler özür diledi:

— Maalesef şekerim. Kusura bakma. Bizim herif de daha eve dönmedi!

☐

GERÇEK

Çocuk, babasına sordu:

— Baba, namussuz ne demek?

Babası kızdı:

— Ne geziyor senin ağzında o lâf?

— Hiç baba, dedi çocuk; öğretmen evinizdeki konuşmaları yazın dedi de, ben de dün akşam annemle kavganızı yazacağım...

☐

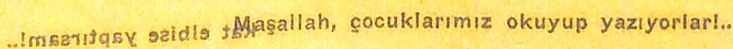
KISALIK

Karıkoca sokağa çıkıp, Belma'lara gideceklerdi. Lâkin gecikmişlerdi. Kocası:

— İstersen Selâmet sokağından dolaşıp doğru Belma'lara inelim. Daha kısadır... diye teklif etti. Karısı:

— Neresi kısa ayol? Daha dolaşık o yol... itirazını ileri sürdü. Adam:

— Evet, biraz dolaşık görünüyor ama, daha çabuk gideriz, dedi; o sokakta hiç mağaza yok!

Maşallah, çocuklarımız okuyup yazıyorlar!..

HASAN BABA ÇEŞMESİ Açılıyor

Yazan: Râsim TÖRENER

MASAMIN üstünde davetiyeyi görünce, yine bir düğüne, nikâha çağırıyorlar, hediye için paradan çıkacağım diye canım sıkıldı. Açtığım davetiyede şunlar yazılıydı:

«Sayın bay,

Horhorda, Selime Hatun Çıkmazındaki tarihî Hasan Baba Çeşmesinin tamir edilerek halk hizmetine girmesi münasebetiyle yapılacak açılış törenine şeref vermenizi rica ederiz.

Tarih ...»

Hayatımda hiç açılış töreni görmediğim için çağrı günü tarif edilen yere gittim. Sokak, Ankaradan gelmiş önemli şahsiyetler ve bu önemli şahsiyetleri seyre gelen önemsiz şahsiyetlerle tıklım tıklım dolu idi. Bütün tanınmış adamlar, tanınmış adamların otomobilleri, az tanınmış adamlar, sonra daha az tanınmışlar, yazarlar, gazeteciler, en sonra da tanınmamış, fakat tanınmağa çalışan adamlar orada idi.

Kalabalık arasından zorla çeşmenin yanına gelebildim. Dört köşe bir taş .. Üstü çinko ile örtülü. Kefeke tasından bir yalak ve burmalı bir musluk. Çeşmenin kitabesinde eski harflerle şunlar yazılı:

Vecealnâ min-el mai külle şey'in
hay
Şaraben tahuraa...
Tutar derler iki su bir ekmeği
Baba Hasan yaptırdı bu çeşmyi
Düşürdü şair Meddahî tarihin
Unutursan ölürsün su içmeyi

Mermer üzerine kazılmış bu yazının altında yeni harflerle kabartma, üstü yaldızlı şu kitabe vardı:

«Meşhur Baba Hasan Çeşmesi, ... nin, ... ı zamanında ve sayın ...... nın Nafia Vekâleti zamanında, sayın ...... nın valiliği zamanında tamir edilerek halka açılmıştır. Tarih...»

Çeşmenin, betonla sıvanmış valağına çıkan tanınmış bir tarihçi bir saat bir çeyrek kadar kısa bir konuşma yaparak çeşmelerin tarihini, ilk çeşmeyi bizim keşif veya icâd ettiğimize dair delilleri, bu çeşmeyi yaptıran Baba Hasan'ın kim olduğunu anlattı. Sözü meşhur edebiyatçılarımızdan birine bıraktı. O da, çeşmenin kitabesine tarih düşüren Şair Meddahi'nin iki saatlik zaman içinde kısaca hayatını hulâsa etti. Onlardan sonra, idare ve politika adamlarımızdan birisi taşın üstüne çıktı ve şu nutku verdi:

— Vatandaşlar!...

Lüzumsuz lâf kalabalığıyla kıymetli zamanınızı almıyacağım. Biz müsbet işler yapıyoruz. Eserlerimiz meydanda. Buradan ben konuşmuyorum, rakamlar konuşuyor. Memleket idaresini ele aldığımız zaman, senede ancak 207 bin 310 teneke yağmur istihsâlimiz vardı. Biz senelik yağmur miktarını, programlı bir çalışma ile yüz misline çıkardık. Geçen sene, 1 milyon, 489 bin 113 kova olan yağmur istihsâlimiz, rasyonel bir çalışma ile yüz misline çıkarılmıştır. Daha da arttırılacaktır. Gelecek senenin programında, 2 milyon 491 bin 316 buçuk kovalık su yer almıştır. Muhaliflerimiz kovalarımızın delik olduğunu söylüyorlar. Hayır... Onlardan idareyi devir aldığımız zaman mevcut 97 bin 198 dibi delik kovanın lehimlenmesi için, 418 ton lehim, 905 kalıp nişadır, 710 bin litre tuz ruhu kullanılmıştır.

Eski idare zamanında, ancak 715 bin 108 çeşme vardı. Bunların 119 bin otuz üçü musluksuz, 94 bin 74 ünün kurşunları çalınmış, 205 bininin de suyu yoktu. Bütün bu çeşmeleri tamir ettik. Ayrıca 979 bin 266 çeşme yeniden, 296 bin 31 çeşme eskiden yaptık. 910 bin 66 çeşme de plânımızda vardır. Üç sene sonra 31 milyon çeşmemiz olacak.

Vatandaşlar!

Bugün açılışını yaptığımız bu çeşmenin tamiri için, 297 bin çuval çimento, 490 bin araba çakıl, 294 bin vagon kum kullanılmış, 477 bin personel altı ay 3 hafta, 4 gün 3,5 saat geceli gündüzlü çalışmıştır. Ben size rakkamların itiraz kabul etmez diliyle konuşuyorum. Bu çeşmeden günde 756 bin teneke su alınacak, her sene randımanı yüzde beş artırılacaktır. 216 bin 174 ...... 20 milyon 519 bin 103 ...... 446 milyar 197 milyon 384 bin 535 ...... 706 trilyon...

Artık rakkamları not edemiyordum. Rakkamlarla konuşan zat:

— Sözü şimdi sayın .... ya bırakıyorum!»

Diye kürsüden indi. Dinleyenler, rakkamlardan sarhoş oldukların ve aptallaştıklarından, aman kurtulduk, diye coşkunca alkışladılar.

Kürsüye yeni çıkan zat nutkuna başladı:

— Vatandaşlar!...

Bugün açılış töreni yapılan Baba Hasan Çeşmesinin mübarek sularından, vatandaşlarımız şakır şakır yıkanacaklar, ve lıkır lıkır içtikleri kesver.........

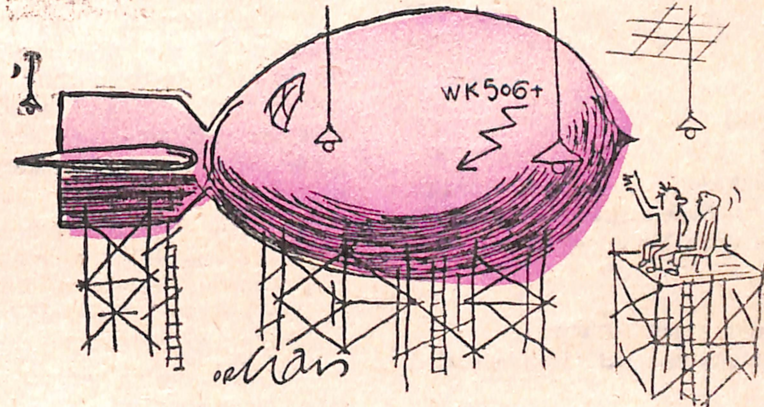
Bu heyecanlı nutuktan sonra, mahallin en büyük mülkiye âmiri, cebinden çıkardığı makasla kordelâyı kesti. Sonra, çeşmenin musluğunu açtı. Musluktan gürül gürül:

— Hırr... Hırrr!... Hır Hırrr!

Diye bir hırlama sesi geliyordu.

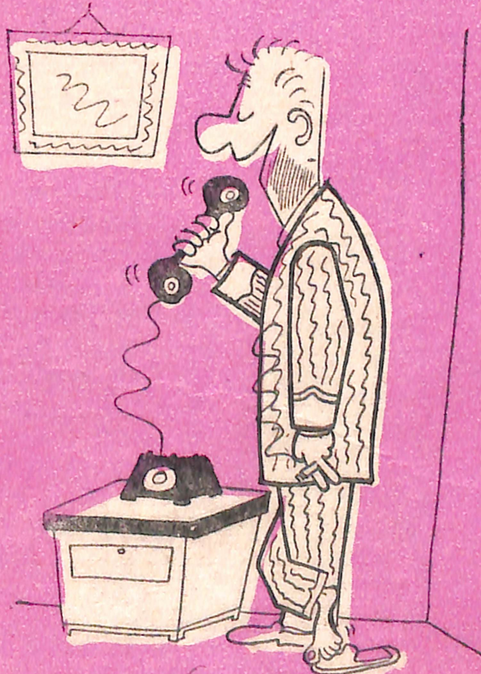
Herkes birbirine baktı. Bir kaynaşma, fısıldaşma oldu. Telefonlar edildi. Sonunda, ana borunun lehimi düştüğü, yağan yağmurların kâfi gelmediği anlaşıldı. Hemen itfaiyeye telefon edildi. Yetişen arazozların hortumla denizden aldıkları sular, çeşmenin deposuna boşaltıldı. Musluktan şakır şakırrrr sular akmağa başladı.

— İçine bin tane atom bombası koymak suretiyle bin atom bombası şiddetinde yeni bir bomba icat etmiş oluyorum dostum!..

(Orhan Enez)

— Affedersiniz beyefendi, bekletmemek için pijama ile geldim!..

(Uğur Köseahmetoğlu)

YAZISIZ..

(Orhan Enez)

ÇARESİ

Mevkii icabı, güzellik müsabakası jürisine dahil etmişlerdi onu. Lâkin karısı öyle kıskançtı, öyle kıskançtı ki, mevsim hiç müsait olmadığı halde ona simsiyah bir güneş gözlüğü taktırdı. Üyelerden biri sordu:

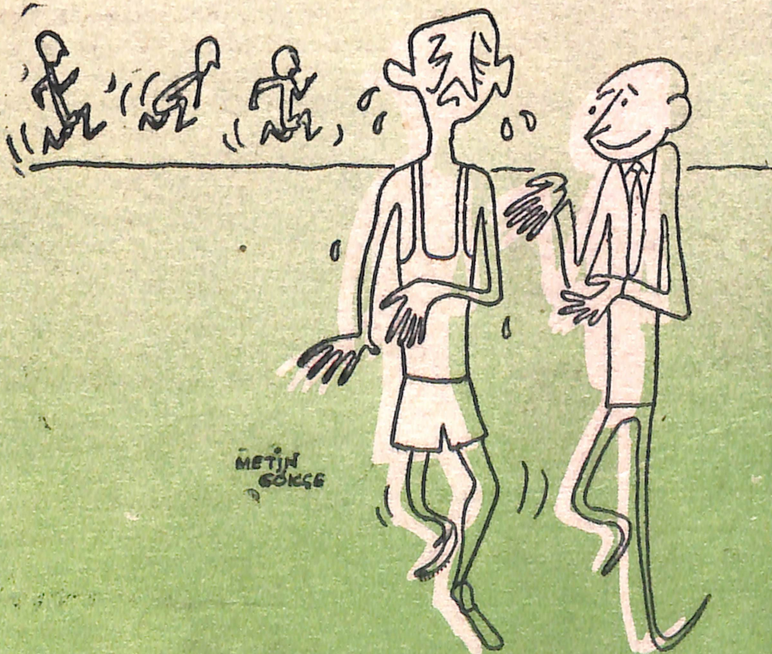
— Üstad, gözlüğü çıkarsana?

— Gözlerim görmiyecek kadar zayıf, üstadım...

— Peki, hangisinin güzel olduğunu nasıl tâyin edeceksiniz üstad?

Beriki, baygın baygın gülümsedi:

— Tabiî, yoklıyarak üstad!...

— Nasıl birinci geldin yahu?..

— Arkadaklere borcum vardı!...

(Metin Gökçe)

HEMŞERİLER MAÇTA

Yazan: Bizim Hemşeri

FIS.. VUR... ŞAK KIK.. AYYY....

STADYOMU otuz binden fazla insan doldurmuştu. Seyircilerin futbol için ne düşündüklerini öğrenmek merakına kapıldım. Maçın başından beri, boyna kuyruk sokumumu tekmeleyen arkamdaki adama döndüm. Bu Karadenizli bir vatandaştı.

— Hangi takımı tutuyorsunuz?

Diye sordum.

— Taçim maçim tutmeyrum, dedi, siftah celdum. Haçan pizum hemşeruler haftanin bir cunu buriya celeyler, altı cun kayfede samatusuni yapeyler. Tuştum meraga, o yuzten celtum puraya...

— Maçı nasıl buldunuz?

— Temintenperi pagayrim pakayrim bi şey agnamayrim. Haçan o topa furtun furtun, madamaçi furtun, niye arkasından koşaysun? Madamaçi arkasından koşacaysun, ne temuye vureysun?...

Tam o sırada top kaleye gimişti. Maçtan bir şey anlamadığını söyleyen vatandaş, heyecandan kuyruk sokumuma samimi bir tekme daha indirip:

— Coool!... diye hopladı, yaşasun pizim uşaglar!...

★

Az ilerde, püskül kaşlı, şah burunlu, pis bıyık, gözleri fıldır fıldır elliyi aşkın bir adam vardı. Sahada dönen topla ilgilenmiyor, başka yerlere bakıyordu.

— Siz de meraklısınız galiba!...

Dedim.

Şu cevabı verdi:

— İlle özzümün merragı, topa değil topçuyadı...

— Her halde gençliğinizde siz de topçuydunuz?

— Yoh... Özzüme top çok hafif celüptü. Cençliğimizde topunan değil, cülleyle, bumbayla oynardık. Beher tahımda seçsen beç, yigirmi galleci, gırh sag cenah açcığı vardı.

— Sol açık?

— Solları gullanmirez. Sahanın sağ yanı yohtu. Hemmisi sağ'dı.

— Bu kadar kalabalık takım sahaya sığar mı?

— Beli... sığmırdı. Beher saha yüz çerre yüz min milyon çilometre çenişlikteydi. Melmeçetteki tüm sahalar yetişmiyende, Emerigadan saha icar eyler idik.

— Kaç kale vardı?

— Sayısızdı, çohtu. Galle sütununun deppesi semavata dayanır, çöçü merçezzi arza cirer, gutuptan çıhardı. Bir direhten diger direge çimendüferinen içi haftada cidilirdi.

— Sizin zamanınızdaki maçlarda da kavga, döğüş olur muydu?

— Belii... Sahadan hiç çimsenin sağ çıhması yasahtı. Oyuncular, seyirciler herçes birbirini öldürür, son galan, çendini galle direğine sallandırırdı.

— Siz nasıl sağ kaldınız?

Bir saniyenin binde biri kadar düşündü:

— Meni çimse öldüremedi. Çendimi direge astım. Şiddetinden direh yıhıldı. Şimdiçiller de maçdı? Men yüz cülle, min bumbayla oynardım.

— Öyleyse bu maçlardan zevk almazsınız...

— Yoh... Özzüm etetiç zevçim içın celirim. Topa bahmirem, topçuyu seyredirem.

★

Maçı üzgün bakışlarla seyreden bir vatandaşa:

— Siz herhalde yenilen takımı tutuyorsunuz, üzgünsünüz!...

Dedim. Meğer o da dertliymiş:

— Böyle irezillik gormedim bilâder, şurdan geçiyodum. Galabalığın arasına gatıştım. İte gaha zorunan içeri tıhdılar. Ecele işim de vardı. Şu oğlanların halına bahıyom da, vallaha yüreğim sızlıyo... Bu ne kepezelik canım. Melmekât evlâdına yazıh değel mi? Bi meşin parçası için, birbirlerini gırıp geçiriyolar. Gısmet olup şurdan sağ sâlim çıharsam, ahdettim hepsine birer meşin alacağım. Oynayıp yatsınlar...

Geçmişte .... Bugün

AYA GİDİYORUZ

Yazan: Kadriye AYPARÇASI

YALNIZ Amerikada olmaz, bizde de olur. Duyuyoruz ya gazetelerden: Amerika-da «Altı parmaklılar Cemiyeti», «47 numaradan büyük kundura giyenler Derneği», «Karılarından hergün dayak yiyen kocalar kulübü» gibi birlikler, dernekler varmış. Bizim neyimiz eksik onlardan? İşte bizde de «Aya gidecekler Derneği» kurulmuş. Bu dernek tam bana göre. Parise, Nevyorka değil, Ankaraya, İzmire bile gidemez. En uzun yolculuğum, Şişli - Sirkeci tramvayında geçer. Hiç bir yere gideme diğime göre, bâri aya gideyim. «Aya Seyahat Derneği» ne üye oldum. Aya gitmek ümidinin sevinciyle eve geldim. Tıka basa yedim. Tok karnına sobanın da karşısına kurulunca içim geçmiş. Senki, derimin altında, et, kemik, kan boşaldı, içime saman, du man gibi hafif bir gaz doldu. İpi kopan renkli balonlar misâli uçmağa başladım.

— Uç baba torik!..

Yükseldim, yükseldim... Önce odun kömür fiyatlarının, sonra ev kiralarının, daha sonra karaborsanın üstüne çıktım.

«Yüksel ki yerin bu yer değil, dir,
Dünyaya geliş hüner değildir»

Diye notasız bir şarkı tutturdum. Bir yüksekliğe çıktıktan sonra, içimdeki gazlar, vücudumun delik deşiklerinden sızmağa başladı. Felâket... Bu kadar yükseldikten sonra, iktidar sandalyesinden düşen ikbal sarhoşu gibi, kaidem yere vurunca ayılmak hoş olmazdı.. Borçtan, harçtan öyle de delik deşik olmuşum ki, bir ayıbı nu kapasam, öbür delik açılıyor.

— İmdaat!..

Diye bağırmağa başladım.

Bir ses geldi:

— Sık dişini, aya yolun az kaldı...

— Dişimi sıkmak kolay, delik ler büyüdü, sıkılmıyor. Kimseniz yardım edin, yoksa düşeceğim!

— Burası ay devleti... Yardım fonundan size iki çuval vapur dumanı gönderiyoruz.

Bu yardımla birdenbire yükseldim, kendimi ay'da buldum. Etrafımı, tıpkı bize benzeyen insanlar aldı.

— Hoş geldiniz!

— Hoş bulduk..

Beni hiç görmediğim acaip bir şeye bindirdiler. Göz açıp kapayıncaya kadar büyük bir şehre girdik. Üstünde «Ay Üniversitesi» yazılı bir binaya aldılar. Ben konuşmak istedikçe ay adamları sorularıma:

— Burası sizin dünya değil, lâfla geçirecek vaktimiz yok, diye beni tersliyorlardı.

Stadyum kadar geniş, anfiteatr bir dershaneye girdik. Her taraf tıpkı bizdeki futbol maçları gibi, tıklım tıklım dolu idi. Yalnız, on lar «Ye onu!..» «Kova!..» diye bağırışmıyorlar, sessiz oturuyorlardı Beni kürsüye çıkardılar. Profesör kendisini ilgiyle dinleyenlere an latmağa başladı:

— Geçen derslerimizde size an lattığım, dünya hayvanlarından birini görüyorsunuz! Sizlere dün yanın kuruluşunu bir kere daha tekrarlıyorum. Dünya hayvanları, ay'ın kendi dünyalarından koptu ğunu sanırlar. Gerçek bunun ter sidir. Bundan 50 bin ışık yılı önce, ay'da çılgınlar, sapıklar, deli ler çoğalmıştı. Yaptığımız tımarhaneler doldu, taştı. Bu sapıklar günden güne işi azıtıyorlardı. Da ha fenası, çocuklarımızın ahlâkını bozuyorlar, aklı başında insanları da baştan çıkarıyorlardı. Bunlar ne kadar kapatılsa, başa çıkılamadı. Dağ başlarına, çöllere attık, kamplara koydular olmadı.

Sonunda bu çılgınlardan, delilerden ay insanlarını temizlemek için, ay'dan ayrı uzak bir yere atmağı düşündüler. Ay'ın en berbat bir parçasını, boşluğa fırlattık. Bu «dünya» oldu. Bütün delileri buraya attık. Yani dünya, bir tımarhanedir. O zamandanberi onlarla bağımızı kopardık, ilgimizi kestik. Delilerin yaşaması için kendilerine zehirli, kokmuş hava lâzımdı. Onun için dünyanın etrafını da hava ile kapladılar. Şimdi dünyadaki insanlar, havasız yaşıyamazlar.

O zamana kadar sıralarda ses siz dinleyenler birden ayaklandı, yumruklarını sıkıp:

— Mikrop!.. Mikrop!..

Diye bağırmağa başladılar.

Profesör devam etti:

— Ay'ın tımarhanesi olan dün yaya bu delileri atarken, yanlışlıkla aralarına bir kaç da akıllı karışmış. Arasıra bu akıllıların çocukları dünyada görünür. Fakat dünya delileri, bu akıllı adam ları deli diye tımarhaneye kapar lar.

Dinleyicilerin heyecanı artmıştı: — Asalım! — Keselim!..

Ortalık birden karıştı. Üzerime atıldılar. Gırtlağıma eller sarıldı.

— Hır, hır, hırrr!..

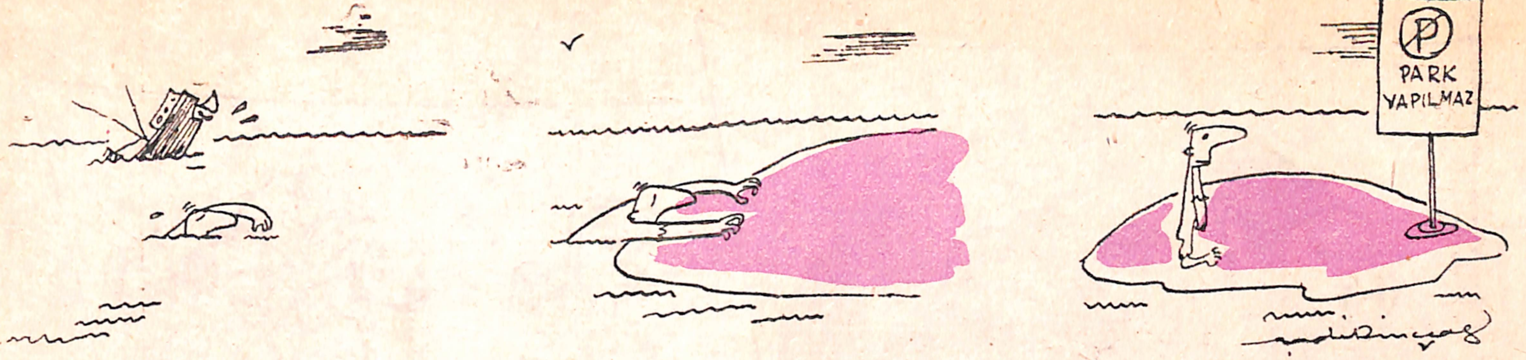
Gırtlağımdan son nefesim çıkıyordu.

— Baba, horluyorsun!..

Diye biri dürttü. Gözümü açtım. Sobanın karşısında uyuyakalmışım. Etrafıma baktım, göğsüme derin derin havayı çektim:

— Oooh, dünya varmış!..

Dedim.

YAZISIZ!.. (Şadi Dinççağ)

AL CEVABI

Babası oğlunun karnesine baktı, baktı, sonra yeisle:

— Ulan, dedi, ben senin yaşındayken sınıfın birincisiydim...

Oğlu hiç umurlamadı:

— Evet ama, baba... dedi. Napolyon da senin yaşındayken imparatordu ona bakarsan!

ALÂKA

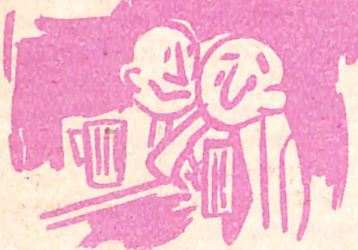
Barda, epey içtikten sonra, yaşlı hovarda, hayatından şikâyete başladı:

— Kimsesizim...

Malûmlardan güzelce biri, yanındaydı. Teselli etti:

— Üzülme, ben varım artık.

— Zenginim...

— Üzülme, ben varım artık...

— Teselliye ihtiyacım var..

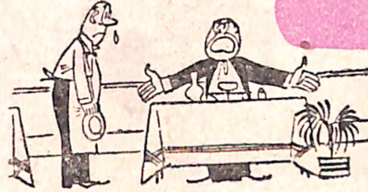
— Üzülme, ben varım artık...

— O kadar yalnızım ki, mirasçım bile yok...

— Üzülme, ben varım artık!..

MİNİK HİKÂYE :

Bir Reklâm Savaşı

Hayatta herşeyin reklâmdan ibaret olduğunu anlamamış ticaret erbabı belki henüz vardır ama, bunların sinek avladıklarına da şüphe yoktur. Eloğlu, sırf reklâm ve rekabete sermayesinin çoğunu yatırırken bu gerçekten gaafil olmak akıl işi mi yani?

İşte böyle düşünüyordu bizim dişçi Hikmet. Böyle düşündüğü içindir ki, hiç sevmediği komşusu DOY lokantası sahibinin de böyle düşünmesine içerliyordu. Komşu lokantanın sahibi, reklâm için herşeyi yapıyor, müşteri çekebilmek hususunda akla gelmez çarelere baş vuruyordu. Bu çarelerden en basiti, Hikmet'e gelen müşterileri:

— Daha çok beklersiniz, buyrun sıcak bir çorba için... diye ayartıp lokantaya aktarmaktı. Tabiî bu yüzden randevu saatini kaçırdığı için beklemekten büsbütün vazgeçen, hattâ tedavinin, ödeme faslı dahil, kalan kısmını başka diş hekimlerine nakleden hastalar bile eksik olmuyordu.

Ne yapsındı sanki Hikmet? Ne yapabilirdi ki... Beklemekten, münasip bir fırsat kollamaktan başka yapacak bir şeyi yoktu zavallının...

Nihayet bu fırsat, günün birinde kendini gösterdi.

Lokantanın bir listesi eline geçmişti. Listede, iri harflerle şöyle bir cümle vardı:

«Müessesemizin yemekleri o kadar itinalı, yağları o derece temiz, her türlü karışıklıktan, mikroptan, münasebetsizlikten öylesine uzaktır ki, bitişiğimizdeki gibi en beceriksiz dişçiye dişlerini tedavi ettirenler dahi hiç çekinmeden, rahatsız olmadan karınlarını doyurabilirler...»

Ertesi gün Hikmet, muayenehanenin kapısına daha kısa bir ilân astı:

— Yaptığımız dolgular son derece sağlamdır. Taktığımız dişler garantilidir. Hattâ, bitişikteki lokantada bile yemek yeseniz, yine takma dişlerinize birşey olmaz...»

SÖKMEK

Dişçi, koltuğa yerleşen hastanın ağzına baktı. Sonra:

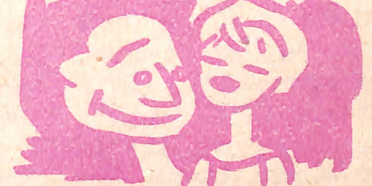
— Pek iyi göremiyorum ama, dedi, galiba üç dişinizi birden sökeceğim...

Hasta (!), gülümsiyerek cebinden bir tabanca çıkardı:

— Hele önce sen sökül bakalım!

DERS

Büronun içinde birdenbire bir patırdı koptu. Bir de baktılar ki, önde genç bir kız, arkada patron, koşar adım koridora fırlıyorlar. Herkes:

— Ne oluyor? diye telâşlandı. Dairenin en kıdemli kâtibi:

— Telâş etmeyin! dedi. Patron yeni daktilosuna vazifesini öğretiyor!

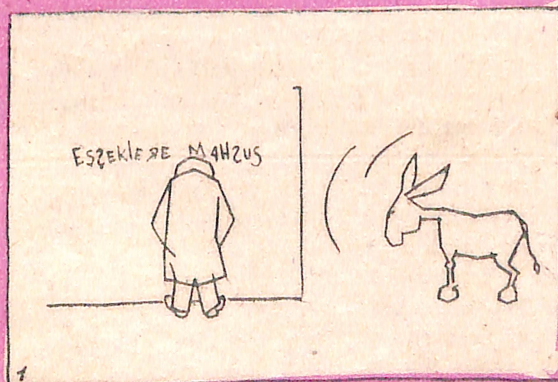
YILDIZLARDA HAYAT

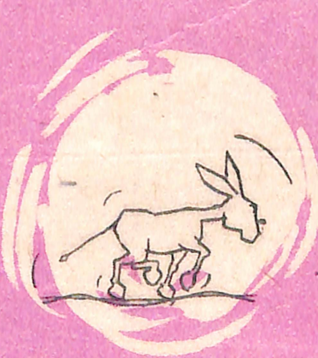
Semih gazetede okumuş, nişanlısına da anlatıyordu:

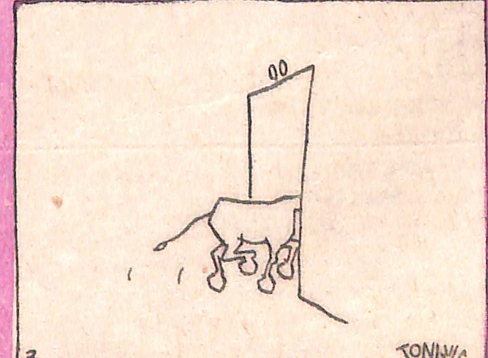
— Biliyor musun, yıldızlarda insan varmış.

Genç kız tasdik etti:

— Tabii orada insan olmasa ışık yanar mı hiç?

YAZISIZ!.. (Tonguç)

Dövmeci

Yazan: Ali TERELELLİ

BİR kadın meselesi yüzünden dört sene hapis yatıp çıktıktan sonra üç ay müddetle günde sekiz saat dolaşıp sağa sola başvurduğum halde iş bulmağa muvaffak olamamıştım.

Nüfus kâğıdımın şerefini iki paralık ettiği yetmiyormuş gibi, isim babam olan mahalle muhtarının selâmından bile beni mahrum duruma düşüren şu uğursuz sabıka noter kâtipliği tasavvurlarımı da kökünden yıkınca müthiş kararımı verdim.

Bütün diplomalarımı yakıp anamdan kalan küçücük evi sattım. Tahtakale civarında bir dükkân kiraladım. Güzelce dayayıp döşedim. Kapının üstüne zarif bir tabelâ astım:

Dövmeci Ali Terelelli - Amerikadan diplomalı.

Bir ay müddetle avladığım sinekleri Kayseriye sevketmek suretiyle günlük nafakamı güç belâ doğrulttuktan sonra Hürriyete verdiğim Serî İlânlar sayesinde işler açıldı. Şöhretim yavaş yavaş bütün şehire, hattâ bütün memlekete yayılıyordu. Ben bu mesleği delikteyken öğrenmiştim zaten. Şimdiki müşterilerimin ekseriyetini içerdeyken tanıdığım eski sabıkalılar teşkil ediyordu. Balıkçılarla bir kısım şoförler de sık sık bizim dükkâna düşüyordu. Çok ender olmakla beraber bazı toy delikanlılarla çıtkırıldım asılzadelerin uğradığı da oluyordu. Sabahtan akşama kadar harıl harıl çalışıyordum. İşi kolaylaştırmak için bir de nümune albümü yapmıştım.

— Nasıl bir dövme emrediyorsunuz efendim?...

— Vallâhi bilmem... Şöyle güzel bir kız... Ortasına kama saplanmış bir kalb... Ağzında mektup taşıyan bir güvercin... Bir parabellum tabancası... Böyle bir şey işte...

— Siz şu albümü bir kere karıştırıverin... Hangi şekil hoşunuza giderse onu yaparız efendim...

★

Günün birinde dükkâna, orta yaşlı babacan bir adam düştü. Üzgün ve ümitsiz görünüyordu.

— Ne emrediyorsunuz efendim?...

— Bir dövme...

— Nasıl bir şey olsun?... Şu albüme bir göz atın isterseniz?..

— Hayır hayır .. Albüme malbüme ihtiyaç yok... Yaptıracağım şeyi biliyorum...

— Başüstüne efendim... Târif edin hemen yapalım...

Adam kederli bir ifadeyle başını boyuna iki tarafa sallıyordu.

— Oturabilir miyim?...

— Rica ederim beyim... Buyrun...

— Adım Abdi Kalender... Amma ben kalender olamıyorum bir türlü... Dövmeyi de kendime değil... Karıma yaptıracağım...

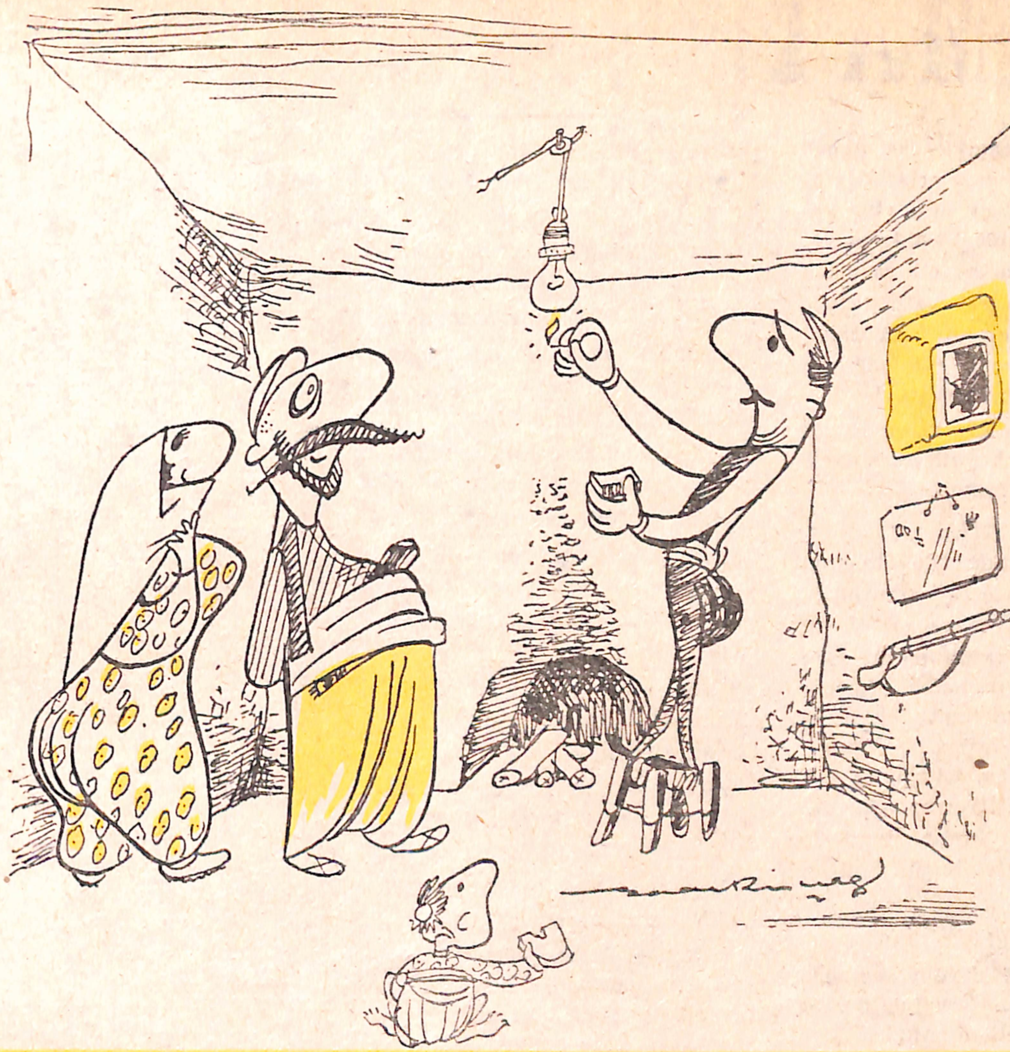
— Hay hay efendim... Benim için farketmez... Ha sizi, ha karınız... Müşteri müşteridir. Hanımefendi için şöyle artistlik bir şeyler düşünüyorsunuz herhalde?...

— Hayır hayır... diye Abdi Kalender hemen itiraz etti. Karımın vücuduna kısa, fakat çok okunaklı bir cümle yazmanızı istiyorum...

Dört yıllık kodes hayatı ile sekiz aylık ticaret hayatından sonra adam sarrafı olmuştum. Her gün çeşit çeşit müşteriye dert anlatıyor, neticede hepsini memnun ediyordum... Amma velâkin böylesini görmemiştim... Şaşırır gibi oldum.

Abdi de şaşkınlığımı farketmiş olacak ki izahata girişti:

— Ben yedi senelik evliyim... Buna rağmen karımı hâlâ seviyorum... Karım benden tam on beş yaş küçük... Fena halde tutkunum ona... Görünce hak vereceksiniz... Ne fındık kurdudur o bilemezsiniz.. Fakat bana ihanet ediyor. Ne sağı var ne de solu... Biri hoşuna gitti mi tamam... Al takke ver külâh... Konu komşudan, hısım akrabadan utanıyorum... Buna bir son vermek lâzım artık. Düşündüm, taşındım, bu çareyi buldum. Vücudunun şöyle en müsait bir tarafına bir cümle yazalım... Soyunur soyunmaz hemen göze batsın... Bu cümlenin çok müessir olması lâzım... Okuyan her erkeği, karımla işlemek üzere bulunduğu günahtan vazgeçirecek kadar müessir bir cümle... Ne tavsiye edersiniz?...

YAZISIZ!..

(Şadi Dinççağ)

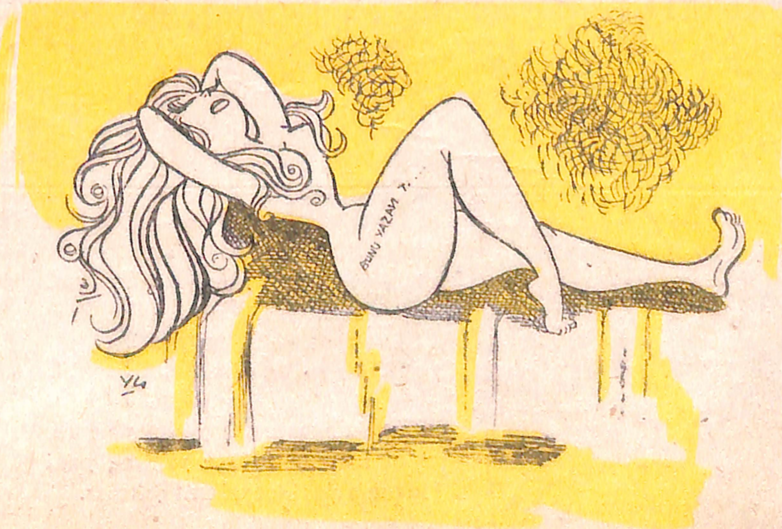
Uzun uzun düşünüp kafa yormağa lüzum görmeden, dilimin ucuna gelen meşhur tekerlemeyi yumurtlayıverdim:

— Mükemmel mükemmel, diye Abdi yerinden fırlayarak ellerime sarıldı.

— Neresine yazalım?...

— Bana kalırsa bir sağ bacağına, bir de sol bacağına... Suç ortaklarının bunu görmemesi için ya kör olması lâzım, yahut da belediye memuru...

Dediğimiz gibi de yaptık.

★

Bir ay sonra bir akşam üstü paydos etmiş eve gidiyordum. Köprü üstünde Abdi Kalendere rastgeldim. Dükkâna geldiği güne nispetle çok daha üzgün görünüyordu.

— Ne haber?... diye sordum. Dövmelerin faydası oldu mu?...

— Ah... Bana bundan bahsetme... diye kaldırıma tükürdü... Yüz paralık faydasını gördüysem canım çıksın... Karım onun da kolayını buldu.

— Nasıl?...

— Hiç okuma yazması olmayan heriflerle düşüp kalkıyor...

DAMAT!

BİR PERDELİK KOMEDİ

[Tanınmış zenginlerden Şaban Beyin kıymetli eşyalarla döşenmiş salonu. Şaban Bey, otuz yaşına geldiği halde hâlâ koca beğenmiyen kızını, ne olursa olsun evlendirmeğe karar verdiği için, tanıdıklarına durumu anlatmıştır. Eski bir dostu, çok namuslu bir genci sağlık vermiştir.]

Şaban Bey — Zerrin, yavrum... Seninle bugün hayatî bir mesele konuşmak istiyorum.

Zerrin **(başı yerde)**...

Ş. Bey — Annen de olmadığı için bu ciddî meseleyi konuşmak, bana düşüyor. **(öksürük)** Artık yaşım ilerledi. **(yutkunma)** Sen de çocuk sayılmazsın. **(gıcık)** Dünyada senden başka kimsem yok. **(gırtlak ayarı)** Ölmeden mü rüvvetini görmek, torunumu kucağıma almak istiyorum. **(Bir dakika sessizlik)** Macit Beylerin tanıdığı bir genç... bugün seni istemiye gelecek.

Zerrin — ......!

Ş. Bey — Macit Bey methede ede bitiremedi... Çok iyi, dürüst kimsesiz bir delikanlı imiş... Ner deyse gelir. Günlük kıyafetini çıkar. Kendine çeki düzen ver. Bize kahveyi sen getirirsin.

Hizmetçi girer:

— Beyefendi bir genç geldi, sizi görmek istiyor...

— Buyursun!..

(Zerrin telâşlı çıkar. Zayıf, kısa boylu, traşı uzamış, yaşı yirmi beş mi yoksa elli mi olduğu belirsiz bir adam girer. Şaban bey, mübalâğalı hareketlerle adamı karşılar.)

— Hoş geldiniz efendi oğlum... Buyrun, böyle buyrun... Rica ederim, bu tarafa geçin!..

Adam, gördüğü itibardan utanmış, koltuğun köşesine büzülür.

Ş. Bey — Nasılsınız evlâdım?

Adam — Teşekkür ederim efendim.

Zatıâliniz nasılsınız?

Ş. Bey — Hamdolsun. İsmiâliniz?

Adam — Mübarek Doğruer...

Ş. Bey — İsminiz de sizin gi. bi...

Mübarek — Teveccühünüz Bey efendi...

Ş Bey — Ne iş yaparsınız?

Mübarek — Defterdarlıkta memurum efendim.

Ş. Bey — Çok güzel... Fazla soruyorum ama, kusura bakmayın... Maaşınız ne kadar?

Mübarek — Efendim, elime 206 lira 59 kuruş geçer.

Ş. Bey — Zararı yok... Bu zamanda az para ama, insan hesabını bilirse, pekâlâ geçinir...

Mübarek — Tabiî efendim.

Ş. Bey — Eviniz, malınız, mülkünüz var mı?

Mübarek — Dikili ağacım bile yok Beyefendi...

Ş. Bey — Gönüller hoş olsun. Dünya malı dünyada kalır... Anneniz filân var mı?

Mübarek — Sizlere ömür...

Ş. Bey — Ben açık konuşmasını severim. Doğru söyleyin, içkiniz var mı?

Mübarek — Ağzıma koymam efendim...

Ş. Bey — Bak buna çok memnun oldum. Sizi çok sevdim. Birdenbire kanım kaynadı.

(Zerrin elinde kahve tepsisi girer. Fincanı, Mübarek'e verirken, heyecandan tabağa kahve dökülür. Babasına da kahve verir, çıkar.)

Mübarek — Ben de bazı şeyler öğrenmek için geldim de...

Ş. Bey — Tabiî tabiî oğlum. Öğrenmek hakkın... Çekinme, sor...

Mübarek — Aylık geliriniz ne kadar?

Ş. Bey — Ticarethanemden ayda ortalama bin lira gelir. Atelyeler de var. Kiraları filân da katarsan, cem'an yekûn, dört bini geçer...

Mübarek — Emlâkiniz?

Ş. Bey — Üç dükkân, iki ev, bir kaç yerde de arsam var. Oturduğumuz bu apartmanla, Osmanbeyde'kini kızımın üstüne yaptım, yani kızım evlenince sıkıntı çekmez.

Hizmetçi **(içeri girer)** — Beyefendi, bir genç sizi görmek istiyor.

Ş. Bey — Buyursun.

(İyi giyimli, uzun boylu, geniş omuzlu, otuz yaşlarında bir delikanlı girer, saygıyla Şaban beyin elini sıkar, oturur.)

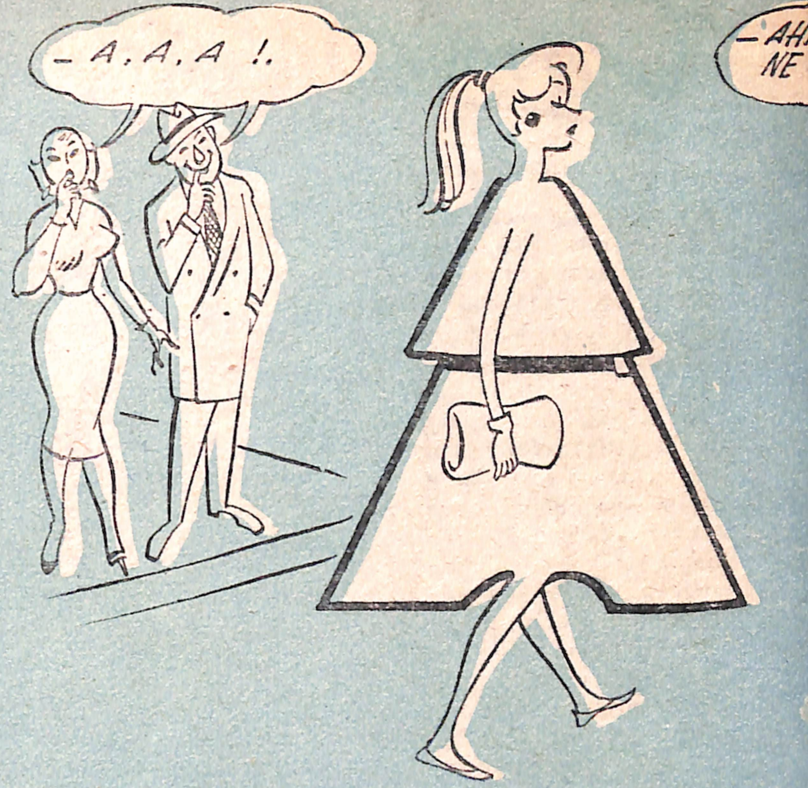
Ş. Bey — Sefa geldiniz...

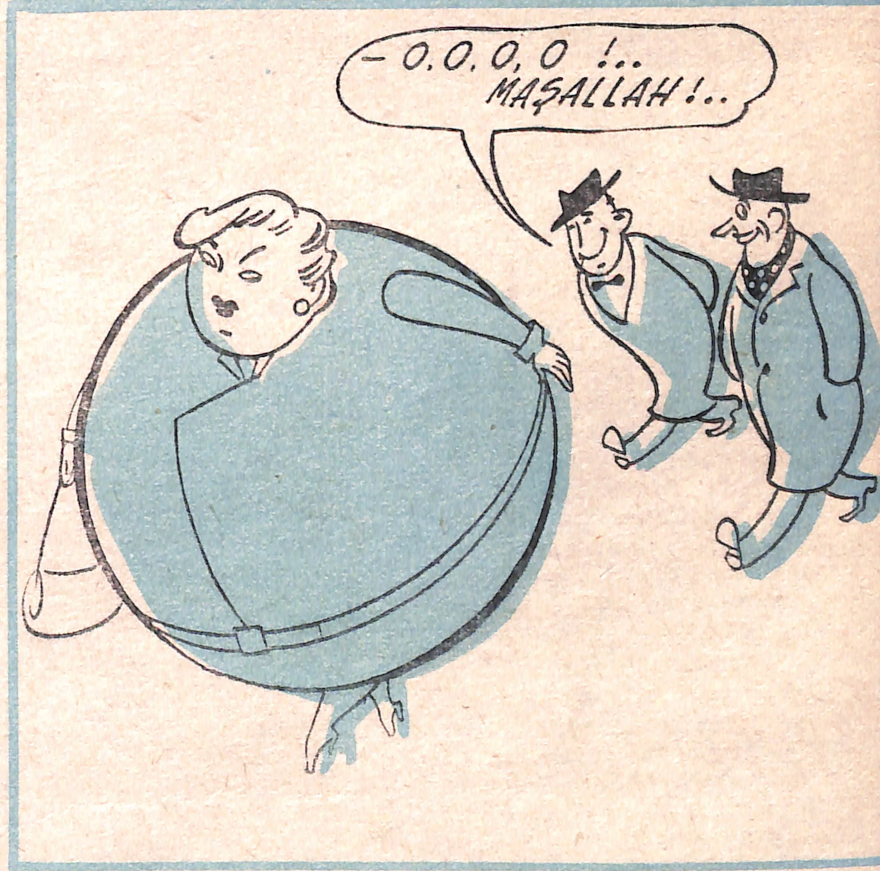
Delikanlı — Safa bulduk efendim...

(Bir sessizlik).

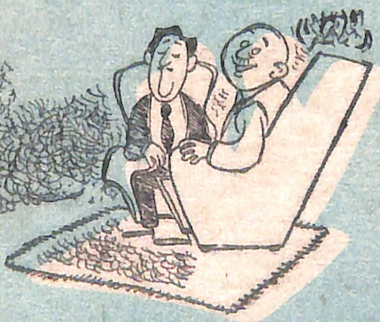
Ş. Bey — Sebeb-i ziyaretiniz?

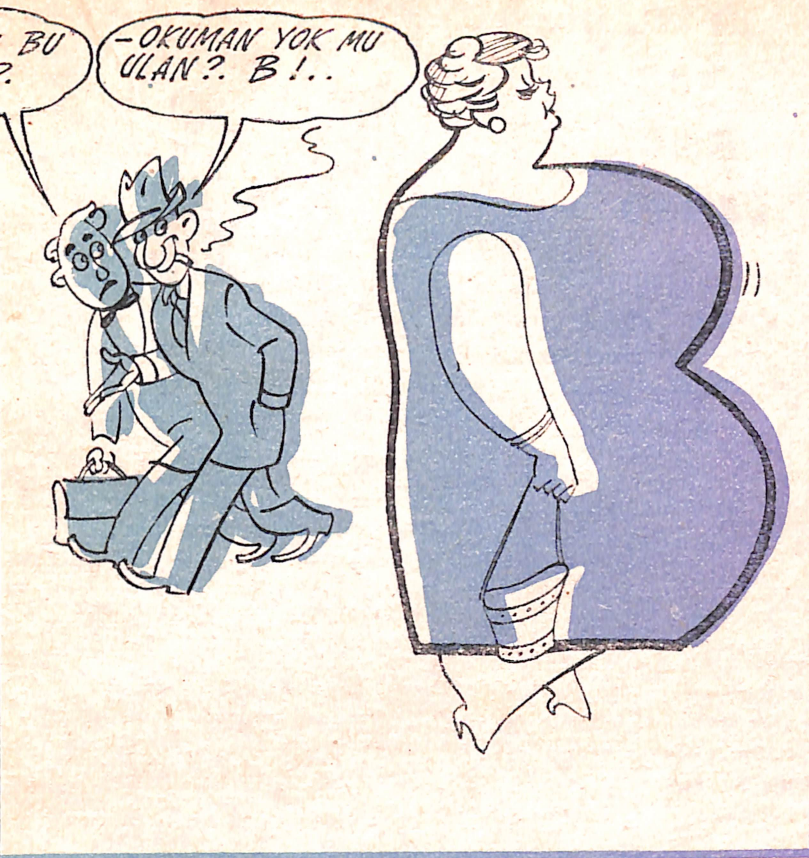
Delikanlı **(Mübarek Beye bakarak)** — Efendim, bendeniz... huzu.

Terzi Dior'un Alfabe Modası!

si ... bir mesele için... zatıâlinizle... görüşmeğe gelmiştim...

Ş. Bey — Söyleyin efendim, Mübarek Bey yabancım değil... Benim oğlum sayılır...

Delikanlı **(utanarak)** — Efendım... Sebeb-i ziyaretim... şey... Hanımefendiyle izdivacımız için...

Ş. Bey **(lafını keserek)** — Maalesef... Daha evvel söz vermiş bulunuyorum. Kısmet değilmiş...

Delikanlı **(bozulur)** — Öyleyse fazla rahatsız etmiyeyim efendim. Müsaadenizle...

Ş. Bey — Güle güle!..

(Delikanlı çıkar)

Şaban Bey **(kahkaha atar)** — Gördünüz ya... sizin yanınızda nasıl reddettim... Ben sözümün eriyim.

Mübarek — ......!.

Ş. Bey — Değil mi ya... İnsan dediğin tükürdüğünü yalamaz. Bir kere size söz vermiş bulundum.

Mübarek — Anlamadım Beyefendi...

Ş. Bey — Sizin namuslu dürüst bir genç olduğunuzu derhal anladım.

Mübarek — Teşekkür ederim ama...

Ş. Bey — Mademki kızımla evlenmeğe talipsiniz...

Mübarek — Aman... rica ederim...

Ş. Bey — Sizi memnuniyetle damatlığa kabul ediyorum.

Mübarek — Ben böyle bir talepte bulunmadım ki...

Ş. Bey **(Şaşırır)** — Nasıl?. Siz, kızımı istemek için gelmediniz mi?

Mübarek — Ne münasebet!..

Ş. Bey **(hiddetli)** — Öyleyse demindenberi ne diye kazancımı, gelirimi, emvâlimi, emlâkimi soruyorsun?

Mübarek — Vergi memuru olduğumu söyledim ya... Vergi beyannamesinde, aylık kazancınızı üç yüz lira göstermişsiniz, onu tahkike geldim.

Ş. Bey — ......!

Perde

B. Ş. N.

— Söyle sevgilim, her tarafım kulak kesildi, seni dinliyorum!..

Mizahi Yazı ve Karikatür müsabakamızın neticesi

Akbaba'nın 125 inci sayısında açtığımız mizahî şiir, mizahî hikâye, mizahî röportaj ve karikatür müsabakası, okuyucularımızın hakemliği ile neticelenmiştir.

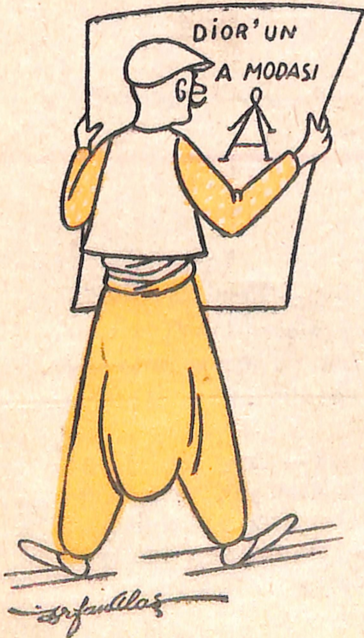
1 — Bu dört çeşit müsabakadan, şiir ve karikatür, umduğumuz neticeyi vermiş, az çok güzel eserler gelmiştir. Hikâye ve röportaj ise, maatteessüf neticesiz kalmış, gelen eserler neşredilecek ve müsabakaya girecek olgunlukta görülmemiştir.

2 — Okuyucularımızın hakemliği ile, şiir müsabakasında birincilik mükâfatı olan 100 lirayı (Kıskanç) başlıklı ve (Mehmet Ergülen) imzalı manzume, ikincilik mükâfatı olan 50 lirayı (Ah palamut) başlıklı (imzasız) manzume, üçüncülük mükâfatı olan 25 lirayı (Dimyata pirinçe) başlıklı ve (Ada tavşanı) imzalı manzume kazanmıştır.

3 — Karikatürlerden, birincilik mükâfatı olan 100 lirayi 145 inci sayımızdaki (K. Ateşcioğlu) imzalı karikatür, ikincilik mükâfatı olan 50 lirayı 151 nci sayımızdaki (imzasız) karikatür, üçüncülük mükâfatı olan 25 lirayı da 142 inci sayımızdaki (Ziya Şafak) imzalı karikatürler kazanmışlardır.

Hakemlerden en doğru kararı verenler arasında kura çekilmiş, birinciliği Cihangirde bayan Saadet Yüceol kazanmıştır; 100 lira... İkinciliği Ankara, Sağlık sokağında bay Cevat Heper kazanmıştır. 50 lira... Üçüncülüğü, İzmir, Bahrıbaba, bay Muhittin Anlı kazanmıştır: 25 lira.

Rica: İdaremizde açık adresi bulunmıyan (Ada tavşanı) ile (Ziya Şafak) ın, hediyelerini gönderebilmemiz için adreslerini bildirmeleri rica olunur.

YAZISIZ.. (İrfan Ulaş)

Kadın ve Aşk Üstüne

Erkek, bir kadını sevince, ilânı aşk eder; kadın bir erkeği sevince ilânı aşk ettirir.

★

İdeal koca, dünya yüzündeki her kadını alabilecek durumda olduğu halde, hiç birini almayan erkektir.

★

Her erkek, hiç olmazsa hayatında bir kere olsun samimî bir kadınla karşılaşmıştır. Erkeğin felâketi, samimî olanının hangisi olduğunu hiç bir zaman bilememesidir.

★

Bazı kadınlar, bir kaç erkeğe birden ıstırap çektirmek istemezler, bir erkeği yeter bulurlar. İşte böylelerine sadık kadın denir.

★

Kadın, otuz yaşını geçti mi, kırk yaşında olgun erkek arar. Yalnız çoğu zaman, kırk yaşında bir erkek yerine, yirmi yaşında iki erkek seçer.

★

Bir kadın, sevdiği erkekle aralarında hiç bir şey kalmadığına yemin ederse inanmalı. Çünkü bu sözden, her ikisinin de soyundukları anlaşılır.

★

Bir kadın için en iyi arkadaş, kendisi kadar güzel olmayan başka bir kadındır.

Kadınlar, erkek çocuğu severler ama çocuk erkeği sevmezler.

Hırçın kadınlar, iştah ilâcı gibidir, iştahınızı açarlar, acıkırsanız, ama doyurmazlar.

★

Tevfik Fikret «Kadın deniz gibidir» der. Besbelli kadınlar kendilerine pek tuzlıya geldikleri için erkekler kadını denize benzetmişlerdir.

★

Allah, en büyük düşmanıma, kocasına sadık kalmağa mecbur bir kadın musallat etsin!..

★

Kadının en büyük intikamı, bir erkeğe ne yapıp yapıp kendisini sevdirmek, sonra da o erkeği sevmemektir.

— Yaz bakayım bunun (gelecek zamanı) nedir?
— Onu falcı bilir efendim!.. (Artun)

HİKÂYE

Bir Zabıta Vakası

NE işim vardı, bilmiyorum, ama o gün, Lânga karakoluna uğramıştım. Orada bir Safvet Efendi vardır; Candanbezdi Safvet derler. Onunla görüşürken, içeriye bir vaka getirdiler. Komiser muavini işe el koymuş. Vaka çıkaran, kalın kara gözlüklü, saçları yeni yeni ağarmağa başlamış, kıranta biriydi. Tramvayda adam mı döğmüş, ne? Muavin:

— Peki ama, beyefendi; diyordu, sizin gibi içtimai mevki sahibi bir zat, nasıl olur da, şu zavallı adamı döğüp hırpalar? Bir türlü mâna veremedim hareketinize doğrusu. Sebebini anlatsanıza şu işin? ?

— Anlatayım; dedi hiddetli vatandaş. Anlatayım, ama siz de lütfen beni anlamağa çalışın!

Ve, hayretli bakışlarımıza aldırmadan, «vakayı» olduğu gibi anlattı»:

— Ben değil adam dövmek, sinek öldürmüş insan değilim. İlle velâkin, insanı çileden çıkarıyorlar efendim... Düşünün bir kere...

— Peki, ne yaptı bu adam size?

— **Yer verdi tramvayda......**

— Ya... demek, biri kalkıp size yer veriyor, siz de bu iyiliği için onu böyle mükâfatlandırıyorsunuz... İyi, doğrusu...

— Efendim, acele etmeyin hüküm vermekte. Elbette yer verdi diye birisinin üstüne yürünmez. İşin iç yüzünü bir bilsniz, böyle düşünmezsiniz...

— Neymiş işin iç yüzü?

— Arzediyorum ya işte... Tramvaya bindim Sultanahmet'ten... Bir Harbiye-Aksaray arabası. Vakit geciktiği için, araba azıcık tenha. Lâkin gene de ayakta epey insan var: meselâ kucağında çocukla bir ortayaşlı kadın. Ak sakallı bir ihtiyar. İki şişman kadın daha, bir de bastonuna dayanan ayağı sakat olduğu belli bir yolcu... Şimdi sorarım size, bunca yer verilmesi gerekli kimse dururken ben acezeden miyim ki bana yer ikram ediyor bu?

— Yani bu yüzden mi adamcağızın gırtlağına sarıldınız?

— Hayır. Tamamiyle değil. Ama bardağı taşıran damla oldu bu. Çünkü efendim, daha bir hafta bile olmadı, bizim orada, affedersiniz ayakkabılarımı boyattığım bir kunduracı vardır, ne zaman içeri girsem, «Buyrun hocam» diye karşılar. Acaba eski talebemden mi diye düşündüm bir müddet. Ama değil, çünkü adam benden yaşlı. E, semte yeni taşınmışız. Mesleğimi ne bilecek? Sade onunla kalsa iyi, yine. Halbuki nereye gitsem, bilhassa halk arasına bu «hocam» hitabından kurtulamıyorum. Bir zamanlar «üstad» lâfı aldı yürüdüydü. Onun yerini «ağabey» tuttu. Öyle birşey sandım evvelâ. Ama öylesi de değil...

Komiser muavininin sabrı tükeniyordu yavaş yavaş:

— Peki, sadede gelin rica ederim... diye çıkıştı.

— Geliyorum efendim. Bir zamanlar, hatırlarsınız, şapka kanununun yanlış tefsirinden dolayı İstanbulda bere giyenleri yakalayıp çeviriyorlardı. O zamanlar, bendenizle bir muharrir, Refi' Cevat Ulunay, başka şey giyemediğimizden, ısrarla bere giydikti. Hiçbir takibe uğramadıktan başka, bu rahat örtünme şeklini yaydıktı halk arasında...

— Canım, beyim, rica ederim. Ulunay'ın beresiyle bu adamın dayak yemesi arasında ne münasebet var? Vakayı anlatın.

— Onu anlatıyorum zaten. Münasebet olmaz olur mu hiç? Ne çıktıksa bu bere yüzünden çıktı başıma. Tramvaya girdiğim zaman da başımda bere vardı...

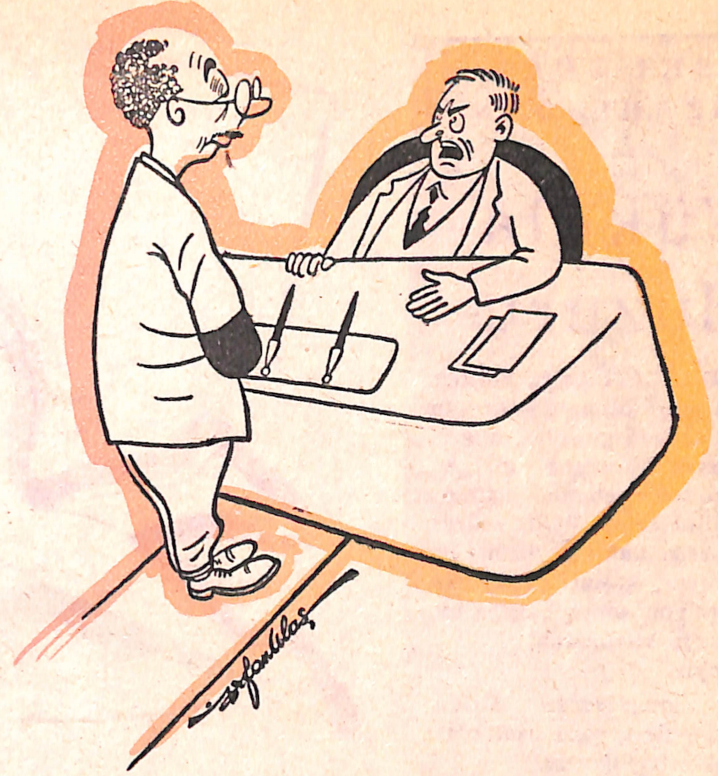
— Ne çıkar bundan? Berenizi mi çalmak istediler?

— Bilâkis. Beremi görür görmez bana yer vermek üzere ayağa fırladılar...

— Kısa kesin beyim. Ne anlatmak istiyorsunuz bütün bu tafsilâtla yani?

— Hâlâ mı anlatamadım a muavin bey? Biz otuz şukadar yıl, softa sınıfının halk üzerindeki zorbalığını yıkalım diye uğraştık. Sonunda sırf başımızda bere var diye imam zannedilir, hocalığımıza hükmolunur, hürmete şayan başkaları varken bu hürmet haksız bir zorbalık neticesi size inhisar ettirilmek istenirse ne yapardınız? Soruyorum ey kanun temsilcisi, ne yapardınız? Berenin altında gizlenen faciayı anlatabildim mi? Bu herife sopa çekmekte haksız mıymışım? Efendim?

Baktım, bereli adam, mitingte konuşan muhalif gibi gitgide feryadı yükseltmeğe başladı. Lânga karakolu mürettebatını, içinden çıkamıyacakları bu işte kendi hallerine bırakıp oradan nasıl sıvıştığımı ben bilirim. **Hikâyeci**

— Bana bak Mustaa bey... Bu şeker darlığında koltuğa yangelip şekerleme yaptığını bir daha görmiyeyim!..

(İrfan Ulaş)

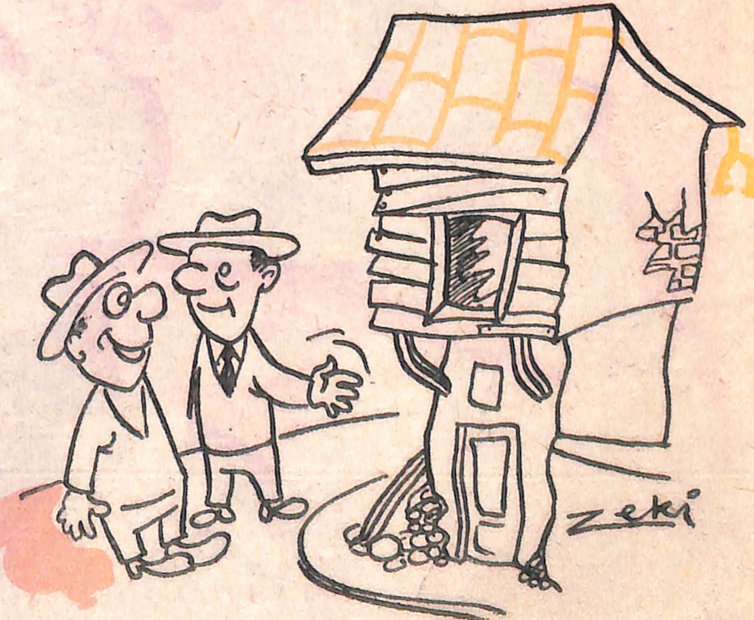
Maalesef!

Hikmet Karabey, arabası bozulduğundan, Levent'ten otobüsle geliyordu. Otobüsün hali malûm. Herkes birbirine öyle yapışıktı ki, öyle doğanlar gibi, bir daha birbirlerinden ayrılmıyacaklar sanılırdı. Tak sime yaklaşırlarken sürdüğü başdöndürücü kokuyla otobüsün ılık havasını büsbütün iç bayıltıcı hale getiren genç ve güzel bir kız, önünde duran Hikmet'e sordu:

— İlerki durakta inecek misiniz?

Daldığı rüya âleminden kendine gelen Hikmet:

— Maalesef, küçük hanım.. dedi. Karımla beraberim...

— 100 liraya şu evi tutunuz, bayım!..
— Neresinden?..

(Zeki)

ESKİ TÜRK MİZAHINDAN

Vükelâ Huzuru

SADRAZAM paşa, koltuğu kapının dibine koydurmuştu. Odaya girenler, doğruca paşanın huzuruna giriyorlar, yerden bir temenna ettikten sonra dileklerini söylüyorlardı. Paşa, karşısındakinin yüzüne bile bakmıyor, kaşları çatık, başı önde dinliyor, sonra hafifçe başını havaya kaldırarak:

— Hayır!

Diye reddediyordu. Sızlanmak istiyenleri, sözü uzatanları fena halde haşlıyordu.

— Acaba neye kızıyordu?

Bunu kimse anlamıyordu. Paşanın, kendisine arzedilen her şeyi reddetmesinin elbette bir sebebi olacaktı? Maruzatta bulunanlar bir hatâ işliyorlardı, fakat, bu ne idi? Bunu bulamıyorlardı.

İlk önce hatâyı paşaya karşı kullandıkları tâbirlerde buldular, bunları değiştirdiler:

— Sadaretmeap!

Dediler olmadı.

— Zatı samileri!

Dediler olmadı.

— Zatı seniyeleri!

Dediler olmadı. Paşanın yanına girenler belki paşaya karşı kâfi derecede mahviyetkâr olamıyorlardı. Tevazu ve ubudiyet gösteren kelimeler aradılar:

— Çakeriniz... Hakipayiniz... Abdi memlûkünüz... Kulunuz... Bendeniz... Fakiriniz...

Bunlar da paşanın gene her istenilen şeyi reddetmesini değiştirmedi.

Paşa, gene ayni asık suratla huzuruna gelenlerin arzularını reddetmekte devam ediyordu.

Kılık kıyafet değiştirmeyi tecrübe ettiler, gene olmadı. Asıl fenası maiyetindekilerin arzularını reddediyordu. Paşanın yanına girip te ondan müsbet cevap almak imkânsızdı.

Hâki Efendi, paşanın huzuruna çıkmak istediği zaman bu eski Babıâli hulefasına, dostları paşanın aksiliğini anlattılar. Ona:

— Beyhude girmeyin, dediler, paşa her şeyi reddediyor. Belki kalbinizi de kırar.

Hâki Efendi, bir müddet sakalını sıvazlayarak düşündü:

— Neden acaba?

— Sebebini biz de bilmiyoruz.

— Yoksa paşanın huzuruna girerken bir hatâ mı ediyorsunuz?

— Öyle zannediyoruz amma, hatâmızı anlıyamadık.

Hâki Efendi tekrar düşündü:

— Paşa nerede oturuyor?

Diye sordu.

— Masasını, koltuğunu kapının yanına getirdi.

— Odanın vaziyetini bana anlatsanıza?

— Odaya girince sağda paşanın koltuğu, onun karşısında, solda boş koltuklar duruyor.

— Bunlar kimler için?

— Diğer vüzera için.

Hâki Efendi bıyık altından güldü:

— Biz de maruzatta bulunmayı bir tecrübe edelim, belki niyazımızı kabul ettiririz.

Dedi.

Beylikçi bey, başta olduğu halde daire müdürleri kapının arkasına saklanmış, aralıktan Hâki Efendiyi tecessüs ediyorlardı.

— Şimdi o da, kovulacak...

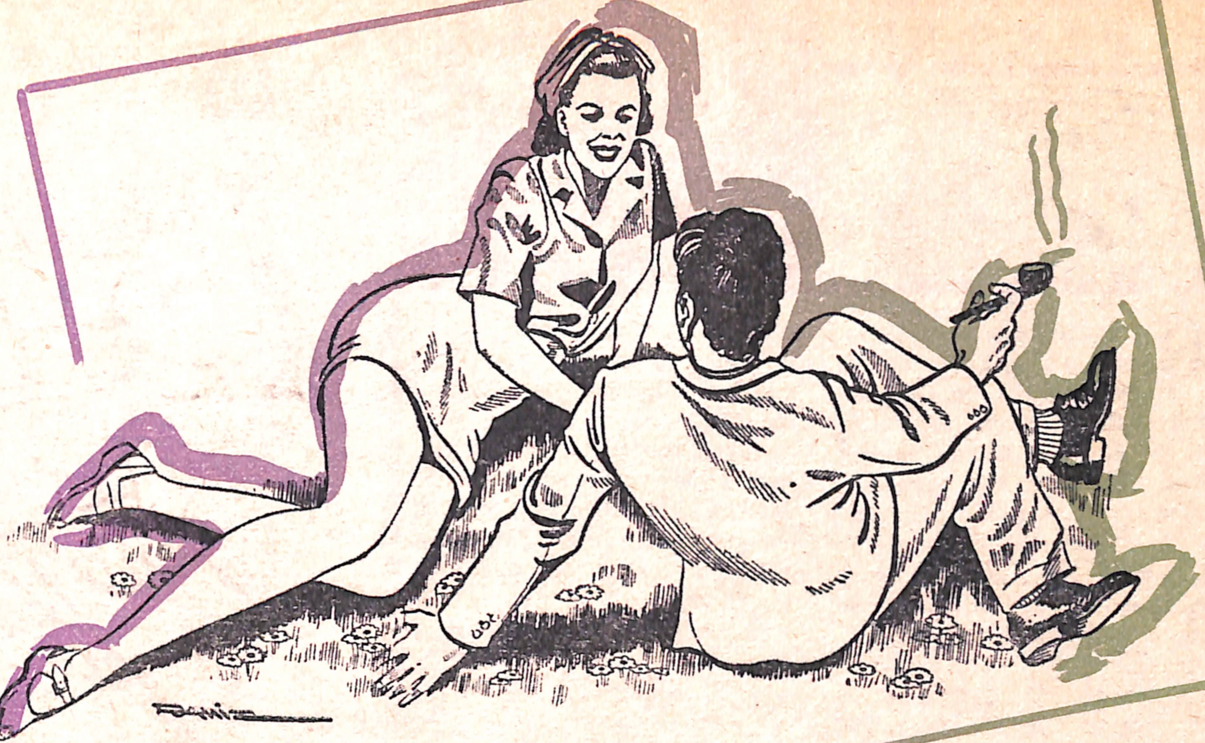
Diye bekliyorlardı.

Hâki Efendi, alelûsul önünü kavuşturarak odadan içeri girdi. Paşanın önüne gelmedi, önce boş koltuklara döndü, her birine yerden tazimle selâm verdikten sonra paşaya döndü, yerden bir temanna edip el pençe divan durdu.

Sadrâzam paşanın tavrı değişmişti. Yüzü gülüyordu. Gözlüğünün altından bir iki defa Hâki Efendiyi tetkik ettikten sonra başını sallıyarak şunu söyledi:

— Şaşılacak şey, demek ki Babıâlide vükelâ huzuruna çıkmayı bilen bir kişi kalmış ha!...

FİSKE

— Sevgilim, bahar içinde yeni girlere benziyorsun...
— Ay, o kadar mânasız mı buluyorsun beni?!..

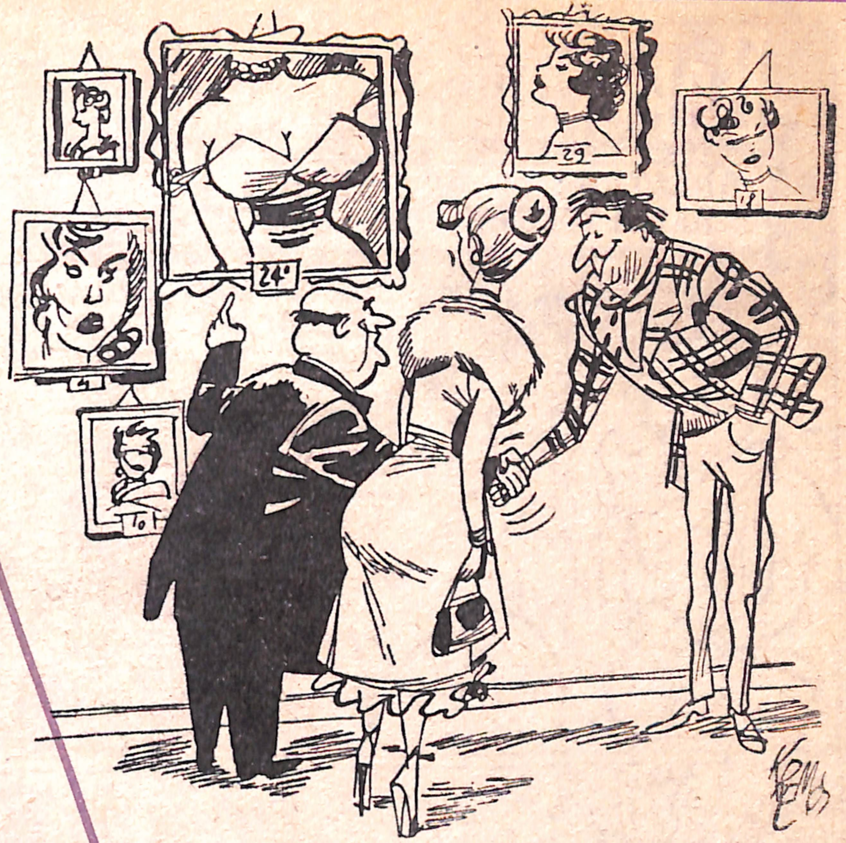
— Artık evlilik hayatından usandım...
— Peki, boşan!..
— Artık boşanmaktan da usandım!..

MASKELİ BALODA:

— Matmazel, dans edebilir miyiz?!..

— Fransız —

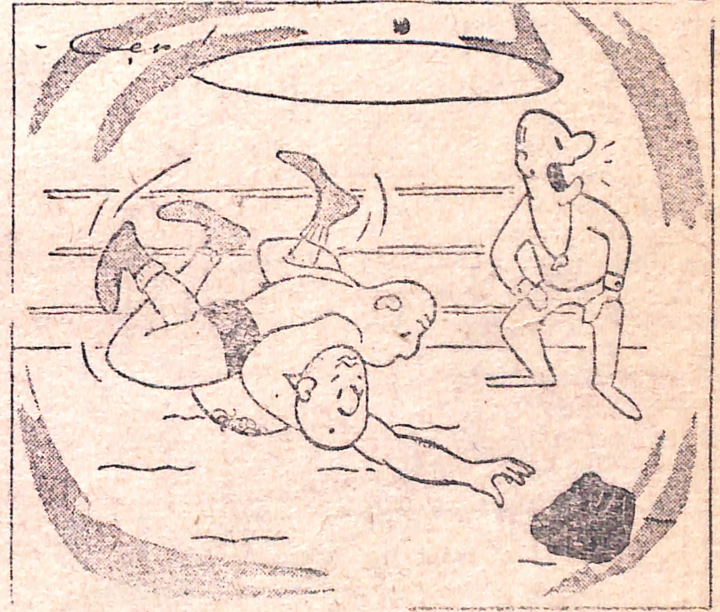

24 RESSAM LOLLOBRİGİDA'NIN RESMİNİ YAPTI..

— Tebrik ederim, en çok sizinki benziyor!..

— İtalyan —

Dünya Karikatürleri

— Çabuk, ışıkları söndürün!..

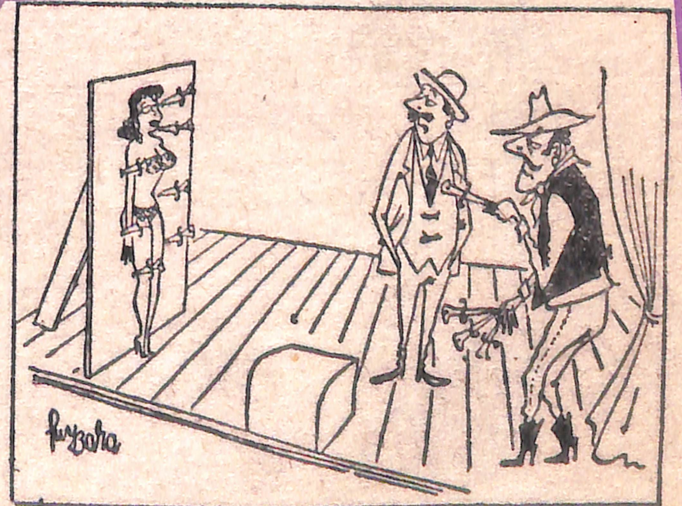
— Fransız —

— Bay komiser, tehdit mektupları alıyorum. Bari kendimi korumak için silâh taşıma müsaadesi verin!..

— Fakat bomba müsaadesi veremeyiz ki!..

— İtalyan —

— Amma kör nişancıymışsın haa!..

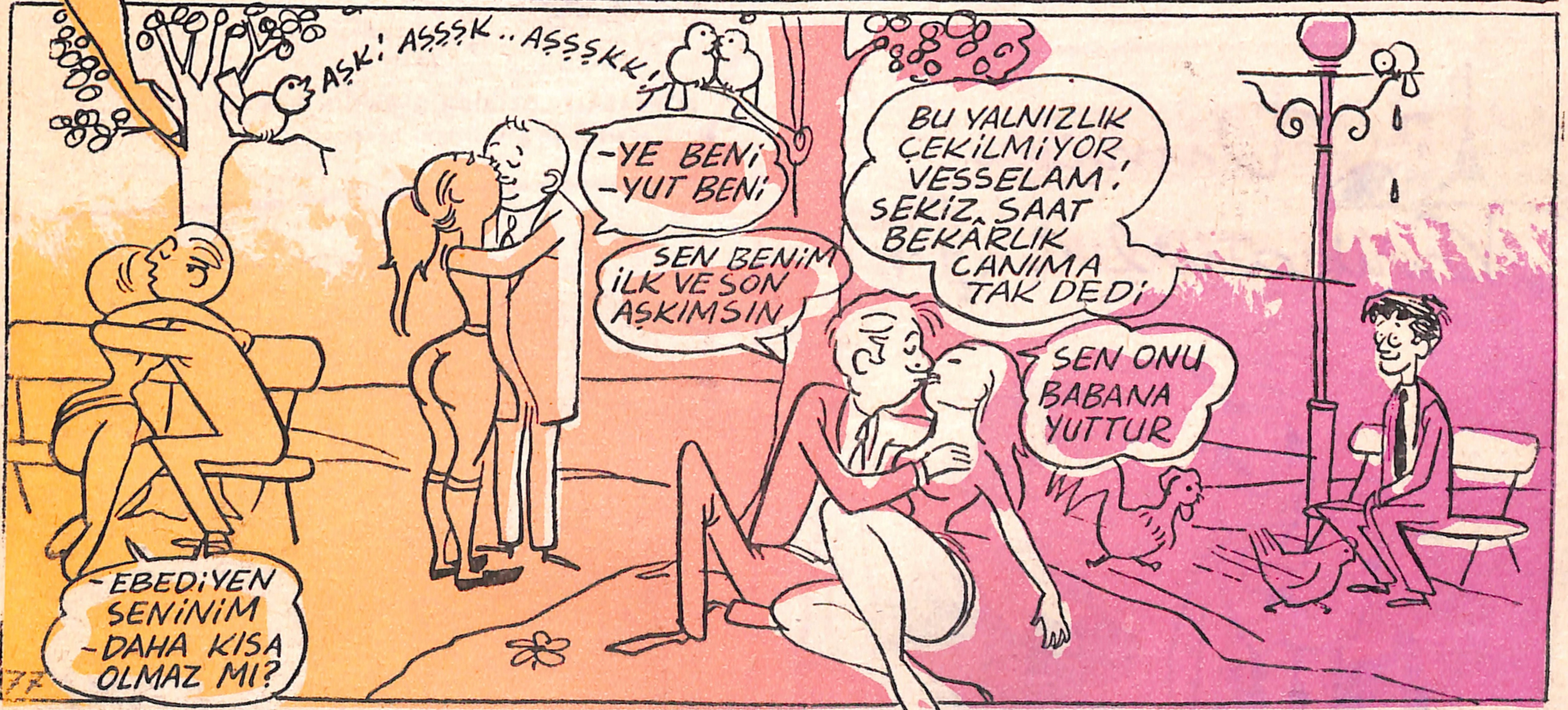
— Fransız —

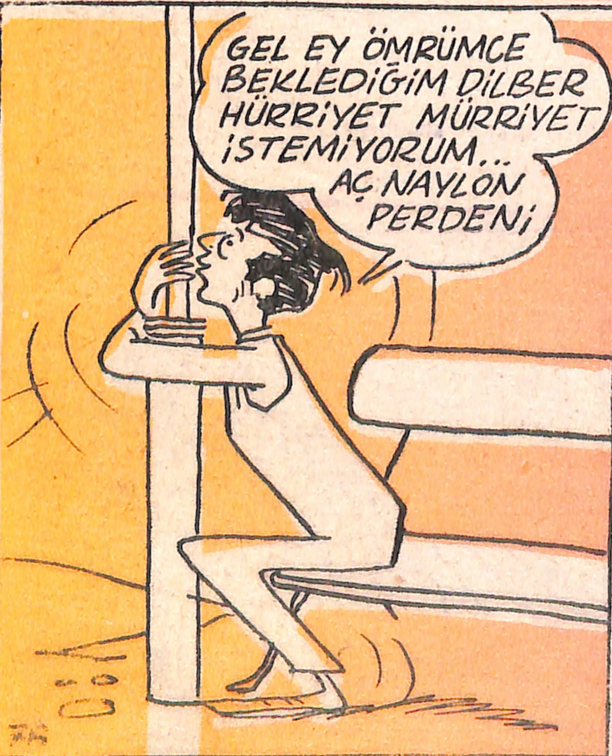
Bekârlık Sultanlıktır

ANLATAN : SALIH TERCAN
ÇIZEN : YALÇIN ÇETIN

(Devamı var)

Kadın Olan Erkeğin Hatıraları

Yazan: İllâllah şerrinden

-- 46 —

— İlâhi Bayramiye hanım, ben size anlatamadım galiba... Ben iş için lâzım olan parayı başkaların dan alırım. Kendi param, kendi paramdır. Bunu unutmayın... Ba_ kın ne büyük söz: Kendi param, kendi paramdır. Ben bir gecede, üç bin, beş bin yemiş adamım. A_ ma iş hayatına gelince, bir cana_ varım.

Anlaşılan benim beş yüz de git_ mişti. Bir bardak su içtim.

— Sizi pavyonuma mı götüre_ yim, yoksa bir bara mı gidelim?.. Diye sordu.

Doğrusu, ben erkekliğim zama nında da sünepe bir heriftim. İlk geçliğimde, toyluk zamanımda, bir kere bara gitmiştim. O günle ri şimdi rüya gibi hatırlıyorum. onun için:

— Bara gidelim!.. dedim.

Doğrusu, bir kadın olarak barı çok merak ediyordum. Sevgili Huriyeciğim, erkek olduktan son ra da, kadınlığı zamanındaki az_ gınlığını bırakmamış ise, onu mut laka böyle yerlerde bulabilirdim. Nasıl olsa, eğer o bu memleketi terketmemişse, onu bir gün bula_ cak:

— Sevgili karıcığım Huriye... Yani, sevgili kocacığım Huri bey! Senin uğruna, bak nelere katlan_ dım?.. Gör halimi, diye boynuna atılacaktım.

Gittiğimiz bar, tıklım tıklım doluydu. Meşhur film prodüktörü Hayri beyi tanıyan garsonlar, o_ na boş bir masa bulabilmişlerdi. Gittiğimiz barda en çok ışıklar dikkatimi çekti. Romantik bir loş luk içinde en çirkin kadınlar bile güzel görünüyordu. Tıpkı, ay ışığı çarpınca, çamurun bile bir kay_ nak kadar güzel görünüşü gibi... İçkinin de tesiriyle gözleri dönen müşteriler, loş ışık altında ne ol_ dukları belirsiz olan kadınları, büsbütün güzel, melek görüyor_ lardı. Masada tek oturan kadınlar, Hayri beyi tanıyorlar, ona selâm veriyorlardı. Hayri beye:

— Hayatımda ilk defa bara ge_ liyorum. Buradaki kadınların ha yatını merak ediyorum, dedim. Ne olur, sizin tanıdıklarınızı çağırır mısınız, konuşalım...

Hayri bey:

Peki, dedi, evvelâ masamıza ça ğırmadan size, burada gördükleri mizden bazılarını uzaktan tanıta_ yım. Şu kapıya yakın yerde otu_ ran iri delikanlı var ya... Arasıra kalkıp, müşterlerle konuşuyor. O delikanlı bu bar sahibinin oğlu... Annesi meşhur randevuculardan İzmirli Sabahat. Bu delikanlı an_ nesini, «namuslu bir iş yap, ran devuculuktan vazgeç, ben herke_ sin yanında utanıyorum!..» diye zorladı. Kadın da oğlunun dilin_ den kurtulmak için bu namuslu işe başladı.

— Aferin delikanlıya.. Demek annesini randevuculuktan kur_ tardı?

— Yok canım... Kadın mesle_ ğine âşık. Yine randevu evi işle_ tiyor ama, gizli.

— Randevu evinin hepsi polis ten gizli değil midir?

— Polisten değil, oğlundan giz li...

— Demek bu delikanlı annesi_ nin şimdi randevuculuk yaptığını bilmiyor.

— Daha doğrusu bilyor da, et rafa karşı bilmemezlikten, geli_ yor. Herkes böyle değil mi şeke_ rim? Kocalar, karılarının yaptık larını bilmemezlikten gelir ka_ dınlar kocalarının yaptıklarını... Oğullar, analarının yaptığını gör_ memezlikten gelir. Nezaket dün_ yası. Haa, dinle. Şu dans eden uzun boylu sarışın kadın, bu barı işleten delikanlının karısı...

— Karısı mı?

— Neye şaştın?.. Karısı ya... Ne olacakmış? Barda çalışmak kötü bir şey değil ki, yavrum... O da tıpkı bir daktilo, bir sekre ter bayan, bir kadın memur gibi çalışıyor, yalnız gece mesaisi ya pıyor.

Hayri bey öyle şeyler anlatıyor du ki, benim için inanmak şahi_ den zordu. Burada konsmatris o_ larak çalışan İspanyol esmeri bir güzel kadının oğlu Üniversitede imiş. Çoğunun nikâhlı yahut ni_ kâhsız kocaları varmış.

Locada iki erkekle beraber o_ turan birbirinden güzel iki kadını gösterdi:

— Bunlar ana kızdır, dedi, gö_ ren onları kardeş zanneder. Kızı_ nı annesi kendi eliyle yetiştirdi. Neme lâzım usta karıdır, bura_ da en yüksek yevmiyeyi onlar alırlar. Kızı hem dansözdür, hem de konsomatris...

(Devamı var)

AKBABA MİZAH YAYINLARI
Birinci kitap
ÇIKTI
Bir Kitap 1 Lira
MİZAH
HİKÂYELERİ
ANTOLOJİSİ

ANKARA
SİGORTA
ANKARA SİGORTA SİZİ BÜTÜN TEHLİKELERİN KARANLIĞINDAN KURTARIR!

APARTMAN DAİRELERİ
PARA İKRAMİYELERİ
MEVDUAT SAHİPLERİNE
%10 TENZİLÂT
SÜMERBANK

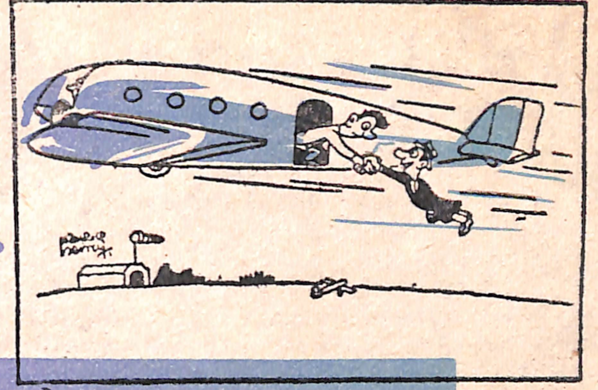
DÜNYA
Karikatürleri

PARİSTE BİR AMERİKALI

— Ben sana o yarım yamalak Fransızcanla yemek ısmarlama dememiş miydim!..

— İngiliz —

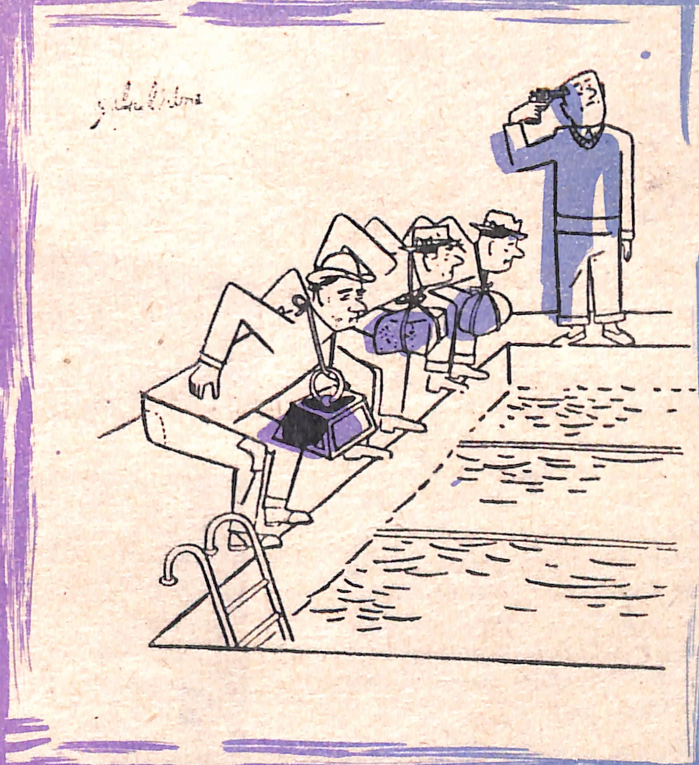
— Güle güle... İyi yolculuklar!..

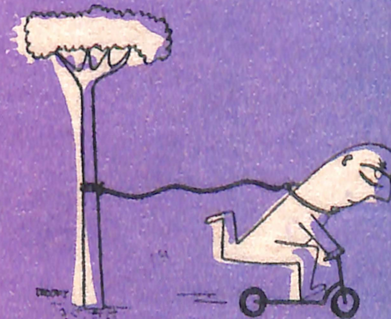
(Fransız)

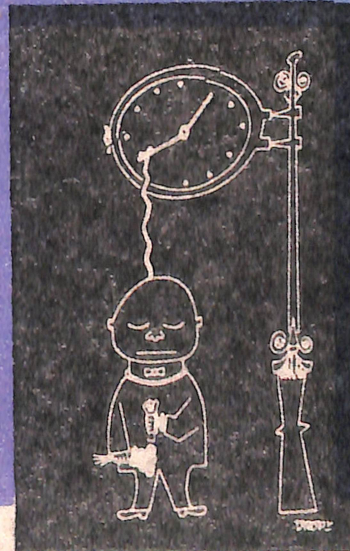

YAZISIZI..

(Fransız)

YAZISIZI..

(Fransız)

T. C.
Ziraat Bankası

Vadeli, vadesiz tasarruf hesapları

1955 ikramiye tutarı

1.500.000 Liradır

Bu zengin plânda

Gayrimenkuller, dolgun para ikramiyeleri ve Ziraat aletleri bulunmaktadır.

İştirak şartlarını öğrenmek için yurdun her tarafındaki Şube ve Ajanslarımız emrinizdedir.

Denizcilik Bankası
T.A.O.

DENİZYOLLARI

Gemilerile seyahat bir zevktir

Amerikaya Türk parasile muntazam seferler

Denizyolları

Sürat, Emniyet, Konfor demektir

NEZLE ve GRİP BAŞLANGICINDA

GRİPİN

Üşüdüğünüzü hisseder hissetmez GRİPİN almayı ihmal etmeyiniz !

Mideyi bozmaz, kalbi ve böbrekleri yormaz

Kininli gripin

- Baş, diş, adale, sinir, romatizma, lumbago ağrılarını süratle teskin eder.
- Bayanların muayyen zamanlardaki sancılarına karşı başarı ile kullanılır.
- Süratle hazmolur, derhal tesirini gösterir.

faal

GRİPİN

4 saat ara ile günde 3 adet alınabilir.

BU SENENİN EN SON MODASININ TAKLİT İNCİLER OLDUĞUNU BİLİYOR MUSUNUZ?..

TAKLİT İNCİ'LER bütün şapka, manto, eldiven ve terliklerde..

Gelin başlarına konan taç'larda, Gelin odalarında, yorgan yüzlerinde.

Mayolarda, plâj çanta ve takunyalarında kullanılıyor...

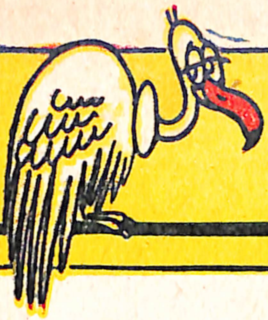
Giyiminizi ve güzelliğinizi TAKLİT İNCİ'den küpe, kolye ve bileziklerle tamamlayınız.

Temin etmekte güçlük çekilmemesi için ŞENYÜZ MÜESSESEİ her boy ve her renkte TAKLİT İNCİYİ çok ucuz fiatlarla perakende olarak da satışa başlamıştır.

Fiatlar ve fazla TAFSİLÂT İÇİN PARASIZ BROŞÜR İSTEYİNİZ.

S. ŞENYÜZ MÜESSESESİ — Meşrutiyet Caddesi, No: 109/6
Tel: 45873 — Tepebaşı - İSTANBUL

Yazı İşlerini fiilen idare eden: AHMET KOÇER
Teknik Sekreter: Selâmi M. YURDATAP
Adres: Klotfarer Cad. No. 8-10. Daire 3.
Telefon: 21811
Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI
Fiatı: 50 Kuruş

Akbaba

siyasî mizah gazetesi

— Allahım, ne heyecanlı film!

— İtalyan karikatürü —